EL PIRATA NEGRO

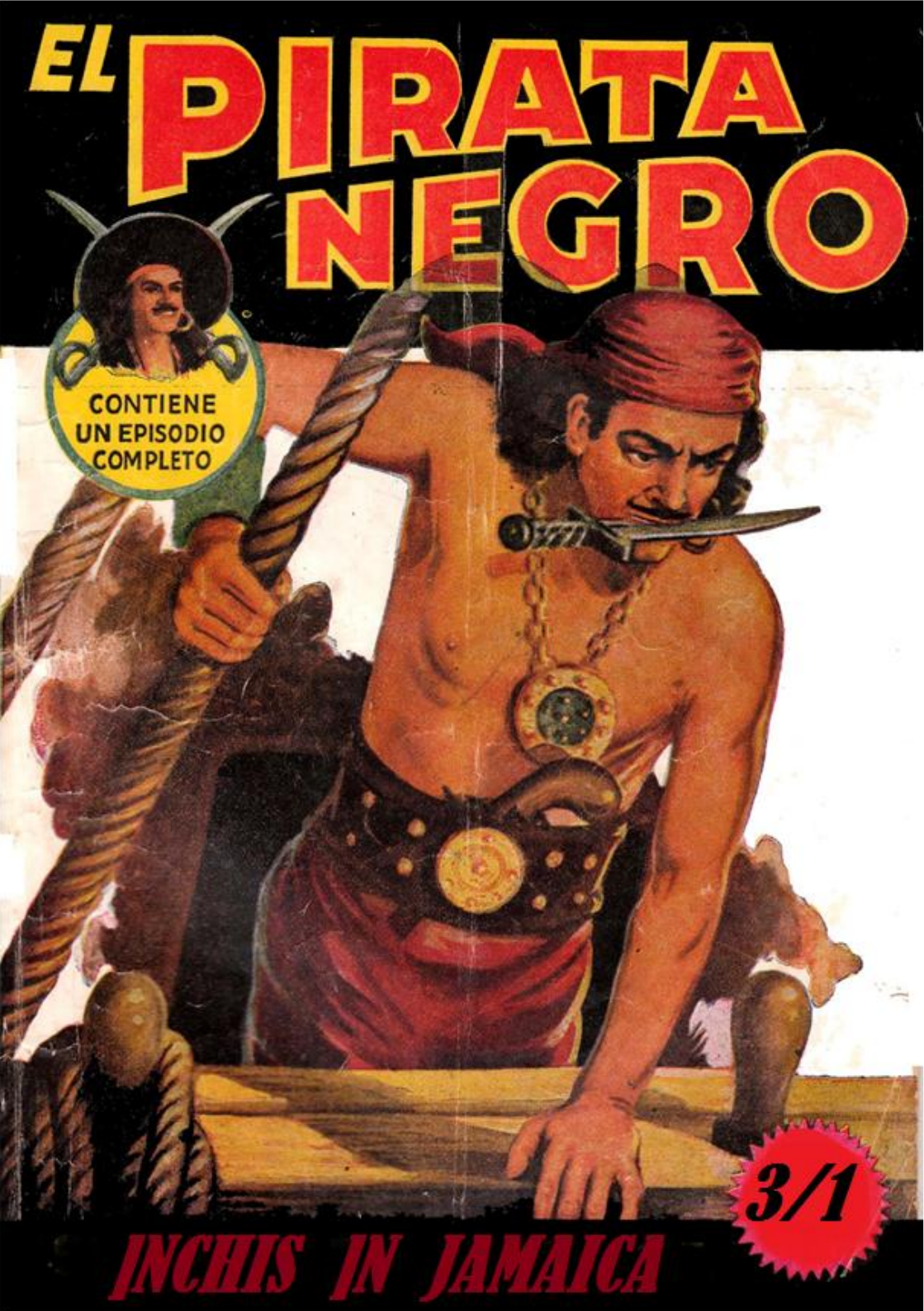

INCHIS IN JAMAICA

Arnaldo Visconti

Seria – Piratul Negru

Volumul 3/1

ÎNCHIS ÎN JAMAICA

V.1.0

Tradusă şi revizuită: Peter Potnicghe

Ianuarie – Martie 2018

Corectură – Şfaiţer Tiberiu

PARTEA I

ÎNCHIS ÎN JAMAICA

MIC REZUMAT

Următoarea aventura sa întâmplat în Jamaica, unde Carlos Lezama era pe urmele Corsarei Bretone, crezând că se află într-unul din porturile pe unde îl purtau aventurile sale. El nu voia să renunțe, intrând în contact cu *L'Angelet*[1] Thomas, unul dintre cei mai temuți *buccaneers* francezi, acum retras, care reuşise ca pe timpul aventurilor sale, să trişeze spânzurătoarea de cinci ori (Piratul Negru doar de trei până în prezent). Dar va fi capturat de trupele engleze conduse de locotenentul Clerk şi dus la Kingston. Deşi promite să nu calce pe urmele lui *L'Angelet* se vor întâlni din nou. Nu-şi poate ține promisiunea, datorită intrigilor şi ciocnirilor

[1] L'Angelet – Îngerul.

între familiile guvernatorului actual şi fostul guvernator, dar va fi implicat în această aventură, similară cu cele din prima aventura în aceleaşi circumstanțe ca în Panama în care Piratul Negru se va angaja pe rol de *Sword of justice*[2] care o precede. Va fi repetarea unui complot, o evadare surprinzătoare prin pasaje secrete, lupta cu un jaguar sălbatic în junglă (care devine un fel de cățeluş al său, pe care îl va păstra), complicitatea a două doamne frumoase de diferite vârste, cu documente falsificate, răpirea unui al treilea personaj, restabilirea legalității şi justiției, va fi batjocorit de lăcomia unui ticălos elegant, cunoaşterea unor secrete ale nobilimii din interiorul autorităților britanice. Înapoi pe mare, la bordul Goeletei sale *El Aquila*[3], găsit pe o plută naufragiat va scăpa din întâlnirea din *Cayo Santiago*[4], din mâinile forțele aliate engleze şi franceze, şi află că Corsara Bretonă se îndreptă cu navă acolo.

[2] Sword of justice – Sabia Justiției.
[3] El Aquila – Puiul de vultur.
[4] Cayo Santiago – insulița Sf. Anton.

CAPITOLUL I
Smaraldul plutitor

Cerul, acoperit de nori albi şi negri, era străbătut din când în când de fulgere, care luminau spațiul cu lumina lor.

Tunetele izbucniră, dublându-şi tobele, şi valuri gigantice, mari şi spumoase, măturară puntea Goeletei pirat *El Aquila* care cu toate pânzele ridicate se lansase în urmărirea navei Corsarei Bretone cunoscută de către Piratul Negru ca Jacqueline de Brest, care fugise împreună cu treizeci dintre piraţii săi rămaşi[5].

Tichli, herculeanul pilot cubanez, surd şi mut, se agăță cu toată puterea lui de cârmă.

Micuța maimuță de companie, îmbrățişase gâtul de abanos al pilotului, tremurând din dinți.

Un nou val uriaş mătură puntea, şi Piratul Negru rămase în picioare, cu ambele mâini împreunate pe balustrada castelului, în timp ce apa sălcie lovise cu furie, structura navei sale *El Aquila*.

— Bunica bună a devenit sălbatică, spuse Piratul Negru. Cred că vrea să fie un semn, Tichli. E furioasă… şi e atât de drăgălaşă când se înfurie! Vorbesc despre cele două, ştii? De mare şi de Jacqueline.

O ploaie densă întunecă şi mai mult orizontul. Perdeaua de apă începu să curgă de pe cerul gri opac, cu torente reale de apă, care se repetau căzând pe punte.

— Furtuna vine în ajutorul tău, Tichli. Deşi nu ştiu în ajutorul cui merge, pentru că, pentru noi… o să-ți mărturisesc un secret. Nu ştiu dacă urmărind-o doresc ca furtuna să scufunde nava împreună cu ea, şi să o înmormânteze valurile mării… sau am urmărit-o să stau în genunchi în fața ei şi să-i sărut mâinile ei.

Furtuna era în plină desfăşurare. Un sfert de kilometru de la *El Aquila*, marea nu se vedea.

— A plecat, Tichli. Şi să mulțumim cerului, că frumoasa mea corsară a dispărut.

Vizibilitatea era zero, şi un cerc de ceață albicioasă înconjura nava pirat ca într-o îmbrățişare.

---

[5] Vezi – *La Bella Corsaria* – Frumoasa Corsară, al doilea volum al aceleiaşi colecții.

— Cerul seamănă cu o burtă de grăsime care vrea să ne zdrobească, aruncând peste noi o ceață ca o pătură groasă, umedă, Tichli. Ceea ce se întâmplă, este o opoziție unită a fenomenelor, care vor să-mi transmită că este o nebunie să urmăreşti o iubire imposibilă.

Piratul Negru se aplecă peste balustradă, şi cu o voce tare, ordonă să coboare velele. Nu dorea să expună *El Aquila* să se izbească de coasta din apropiere populată cu recife, şi bancuri de nisip, dens. Pe această furtună era inutil să continue urmărirea navei Corsarei Bretone cunoscută şi ca Jacqueline de Brest.

* * *

Furtuna continuă, şi se calmă la miezul nopții. Pentru a se rări în zori. Marea şi-a recâştigat transparența albastră, şi soarele aruncă razele sale calde pentru a răci briza rece.

Trei zile consecutive *El Aquila* brăzdă toate locurile în care Piratul Negru, presupuse că ar fi căutat adăpost de furtună, Jacqueline.

Goeleta cu piste rapide înconjura insulele, iar privirile scanau în adâncime şi cu atenție acele locuri.

În timpul căutării sale zadarnice de lumini şi fanioane a navei corsarei, Piratul Negru întâlnise de mai multe ori o mare insulă plutitoare în depărtare, ca un imens smarald verde şi albastru cu denivelări ca un munte.

Şi, în cele din urmă, Piratul Negru se apropie de pilotul surdo-mut, cu brațul întins spre insulă.

— Drept înainte, către Jamaica, unde sigur se ascunde ea. Multe sunt locurile ascunse pe care le oferă insula engleză. Şi trebuie să recruteze oameni curajoşi, pentru că am lăsat-o cu câțiva oameni.

Piratul Negru fluieră de două ori modulând într-un mod special. *Hundred Spanken*[6], se apropie, trecu de cârmă, şi urcă pe podul castelului.

— Îmi vei dovedi că eşti un rechin bătrân, zise Piratul Negru, punându-şi mâna dreaptă pe umărul secundului său. Imaginează-ți pentru un moment că tu eşti un căpitan care ai ieşit cam scărmănat din ultima luptă, şi ai nevoie de două lucruri: un refugiu fiindcă vine o furtună, şi oameni pentru ai înlocui pe cei pierduți. Uită-te în jurul tău, bătrânule rechin. Unde ați căuta aceste latitudini? Şi preferați să alegeți un echipaj francez.

---

[6] Hundred Spanken – O sută de cicatrici.

Hundred Spanken zâmbii, şi faţa lui plină de cicatrici, arăta un râs al unei fiinţe oribile.

— *Buccaneerii* de pe coasta de vest a Jamaicăi. I-aş căuta de la *Port Morant*[7], până la *golful Guava Ridge*[8], pentru că acele locuri în care englezii nu ajung, sunt refugii bune.

Piratul Negru îl bătu pe spate cu plăcere şi afecţiune.

— Când vei muri, faţă urâtă, să mă aşteptaţi, ca să putem începe ultima călătorie împreună. Eşti cel mai bun şi loial om al meu. Ai reuşit ca gândul tău să coincidă cu al meu. Ea va căuta oameni printre *buccaneeri*, acei francezi care vânează pe pământ, şi devin piraţi pe mare când sunt recrutaţi.

Piratul Negru arătă spre contururile verzui ale insulei care se observa tot mai bine.

— Intrăm pe râul Negru. Vom ajunge, şi acolo mă veţi aştepta păstrând *El Aquila în pairo*[9]. Juanón, îngerul roşu, va călători ca un pescar de-a lungul malului fluviului spre Guava Ridge. Voi trece prin porturile de pe coastă spre Port Morant. Vei aştepta cu oamenii mei la bord.

— Pot să vă spun ceva, fără să vă deranjez?

— Dacă nu ştiu ce-mi vei spune, nici nu ştiu dacă mă deranjezi. Îndrăzneşte, fii curajos. Eşti cel mai bun, din cei mai buni oameni ai mei.

— Nu treceţi prin Port Morant. Sunt mulţi englezi acolo, ca şi la Kingston.

— Când am nevoie de sfatul tău, să fii aici la bord. Acum dispari din ochii mei, vine Juanón.

Un pirat cu o faţă roşie încremenită, şi ochi albaştri timizi, îşi scoase pălăria neagră, aşteptând. Se uită cu respect la şeful său, care, cu braţele încrucişate, îl privea zâmbind.

— Faţa ta este averea ta, Juanón. Cine te vede este înclinat să-ţi dea sfaturi, dar ţie astfel de sfaturi nu pot decât să-şi facă rău. Vei merge pe jos, de-a lungul coastei spre Guava Ridge, ca şi pescar. În cazul în care sunteţi informat cu privire la prezenţa unei nave cu pânze condusă de o femeie, veţi termina cu pescuitul. Vei reveni pentru ai comunica lui *Hundred Spanken*. Şi poate că faţa ta ne va purta un noroc bun ca niciodată. *Buccaneerii* vând pielea animalelor pe care le vânează, şi aş fi dezamăgit dacă şi tu ţi-ai

---

[7] Port Morant – oraş şi port în Caraibe, situat în sud-estul Jamaicăi.

[8] Golful Guava Ridge – aflat în munţii Albaştri din Jamaica

[9] În pairo – starea unei nave liniştite, deşi cu pânzele întinse.

pierde pielea pe acolo. Du-te şi îndeplineşte misiunea ta.

Nava se apropia de gura largă, noroioasă prin care râul Negru îşi revărsa apele în mare, amestecându-le cu noroiul țărmurilor mlăştinoase.

Piratul Negru a dat un cot pilotului cubanez, înlocuindu-l în manipularea cârmei.

Îşi fixase cârma cu mâna stângă, şi întrucât intrase din lateral, nava traversă cu bine printre piedicile care se aflau în apele râului când loviseră valurile.

Râul Negru oferea pe traseul lui un tunel dens de vegetație. Mangrove de mare creşteau, legate de trunchiuri cu liane ale junglei din jur, arătând ca două palisade care ascundeau vederea spre pământ.

Canalul larg se restrângea pe măsură ce nava avansa şi, brusc, apăru o insulă din centrul fluviului, un loc cunoscut ca May Pen printre piraţii din Caraibe.

Era un loc în care de multe ori, au ales să-şi curețe şi să-şi repare navele dezmembrate după o luptă sau o furtună. Toţi membrii echipajului de pe *El Aquila* şi-au ocupat locul de luptă. Tunarii înarmați cu fitile aprinse, şi grupuri de şoc cu pumnale, săbii şi cuțite curbate în mâini aşteptau pregătiți.

Piratul Negru coborî telescopul, întorcându-şi spatele spre insula May Pen.

— Rezultatul, bravii mei, zise el cu voce tare, May Pen nu are nici o vizită. Suntem singuri. Dacă aş fi sensibil la marile spectacole, aş sta să privesc în linişte capodopera minunată a naturii, care a construit pentru om, astfel de frumuseți. Dar de fapt suntem un pachet de spirite vulgare, atenți doar la frumusețile unei mese grase, şi de mirosuri de vin.

Echipajul de pe *El Aquila* adunat la baza teugei, înghesuit asculta comentariile şefului lor. Ei invidiau uşurința dintre un îndemn în luptă, unde se distingea prin curajul şi răceala lui, şi cum trecea la cuvinte tandre, cuvinte de neînțeles pentru ei.

— *Hundred Spanken* va lua comanda în timp ce eu voi porni în căutarea a ceva, ce nu sunteți interesați să ştiți. Nu veți coborî deloc pe pământ. Nici pe May Pen. Rulați zarurile, beți cât doriți, şi la întoarcerea mea, să nu fiu forțat să mă ocup de biciul celor şapte cozi.

El Aquila, era ancorat, pe partea portului de pe insula fluvială, la un sfert de milă, şi lanțul de ancorare coborî zgomotos.

O barcă a fost dezlegată, şi agățată de cablurile sale, se învârti

pentru câteva clipe, până când se opri pe suprafața încăpătoare a râului. *Hundred Spanken* vâslii rapid şi viguros, iar barca lăsă pe malul stâng pe micul pirat Juanón, înlocuise pălăria *chambergo* neagră mat, cu o pălărie de lână, purtând haine de pescar umil, un coş de răchită pe umăr, urât mirositoare, de la sarea fructelor de mare.

De îndată ce sării pe țărm, intră în junglă, trecând prin încurcătura de viță de vie cu frunze ascuțite, făcându-şi loc cu un cuțit scurt.

Hundred Spanken continuă să vâslească până când atinse țărmul opus. Piratul Negru, înfăşurat în mantie, se ridică.

— Dacă Juanón se întoarce înaintea mea, trimite-l să mă caute pe lângă coastă până la Port Morant. Nu voi trece dincolo de acest punct. Nu suspina omule, va fi bine.

— Deşi sfatul dvs. A fost bun şi sensibil, este inutil să vă spun fiindcă ştiu că este şi înşelător, fiind aproape de Kingston Bay.

— Ne vedem curând.

Piratul Negru intră în vegetația luxuriantă şi verde, iar silueta sa dispăru repede, ascunsă de mangrove.

Hundred Spanken rămase tăcut şi melancolic, până când ajunse la navă. Ar fi vrut ca ori de câte ori stăpânul său, pleacă în expediții necunoscute în interiorul țării, să îl ducă şi pe el. Şi-a blestemat fața, care i-a dezvăluit prea uşor temperamentul şi profesia.

* * *

Douăzeci de leghe din Port Morant, un golf puțin frecventat de navigatori, dar folosit de corsarii şi navele lor pentru reparații până la locul numit cockpit.

Suprafața arcuită, iar malurile sale de lut conțineau doar o duzină de barăci din lemn cu care *buccaneers* vechi, invalizi sau cu handicap îşi câştigau un trai din vânzarea băuturilor alcoolice şi carne uscată la colegii săi de profesie. Thomas L'Angelet a fost unul dintre cei mai înfricoşați *buccaneeri* în momentul când aventurierii francezi aveau multe nave şi dominau marea. Şi în ciuda poreclei sale, care însemna – *Îngerul*, Thomas ocupase la acel moment unul dintre cele mai înalte locuri în faimoasa poveste a *buccaneriei*.

Acum, mâinile sale răsucite de artrită, corpul său slăbit de febra terțiară, Thomas L'Angelet lăsase locul tinerilor succesori. El a servit cu o asemenea demnitate, încât aventurieri francezi de renume, l-au plătit întotdeauna frumos, primind şi cele mai bune

sfaturi: aplică sfatul unui *buccaneer* bătrân, şi anecdotele din zilele în care numele lui Thomas L'Angelet era pronunțat cu teama, şi respect în tot spațiul inclus între Indiile de Vest.

Bătrânul *buccaneer*, aşezat pe o bancă, savura singur mâncarea pe care o pregătise el însuşi. Un felinar care ardea cu răşină lumina singura cameră care, cu bucătăria, forma totalitatea casei sale. Pe o bancă erau pături şi saltele pentru paturi.

Nu se aştepta la nici un client în seara aceea. Thomas rupea nişte biscuiți recalcitranți, care refuzau să se înmoaie, când ochii lui cenuşii de sub sprâncenele albe stufoase, priviră spre uşă.

Cineva tocmai bătuse, iar Thomas L'Angelet, luând felinarul, se ridică cu greu să meargă şi să-i deschidă. Cu siguranță or fi acei blestemați de englezi, atât de dispuşi să invoce întotdeauna cuvântul „lege".

Deschise uşa, ridică felinarul la înălțime, şi lumina roşiatică îi arătă o față necunoscută, lui Thomas.

— Un pahar de vin, şi o cutie de bomboane, bunicule, întrebă vizitatorul, vorbind o franceză destul de perfect, deşi cu un accent spaniol.

— Şi una şi alta, răspunse Thomas încet, trăgându-se din uşă.

Închise uşa şi înlocuit felinarul de pe masă. Nou-venitul îşi desfăcu mantia care era ataşată de umărul sau.

După ce puse un pahar plin de vin negru gros, şi o felie de carne afumată şi crocantă pe masă, Thomas se aşeză să-şi termine cina, uitându-se atent la fața străinului, aşezat pe bancă în fața lui.

— E casa ta, bunicule, nu vrei să o vinzi?

— Nu am să o vând niciodată. Dau băutură celui însetat, şi-i hrănesc pe cei flămânzi. Ei mă plătesc dacă pot.

— Bunătatea creştinului pur. Şi spui că nu o vei vinde niciodată. Tu ai făcut-o? Ai fost renumit ca un bărbat drept, şi orice om cu judecată ştie să nu vorbească niciodată, despre ceva neadevărat. Pot să dorm pe una din acele bănci?

— Da, dacă îți este somn.

— Ştii cine sunt?

— Nu mă deranjează să ştiu. Eşti tânăr şi puternic, iar bătrânul îşi îngustă ochii, evocând nostalgic. Marea este ca femeia, ea doar se lasă dominată de aroganță tinerească. La vârsta ta eram şi eu un bărbat în putere. Astăzi, vezi şi tu, sunt o relicvă agonizantă, Piratule Negru.

— Sunt flatat că Thomas L'Angelet mă recunoaşte. Că eu sunt un pirat, oricine poate să-şi dea seama, dar identitatea mea exactă

nu este de mulți ştiută, aşa că un *buccaneers* bătrân este normal să ştie asta.

— Numele tău era cunoscut, o dată ca al meu. Tinerii *buccaneeri* vă invocă numele, şi dacă într-o anumită luptă vă pierdeți mulți dintre oamenii voştri, ai nevoie pentru ai înlocui. Şi te-au pomenit de mii de ori.

— Din moment ce vorbeşti, eşti informat.

— Există o femeie, franceză, de asemenea, ca tine, care trebuie să fi căutat refugiu pe aceste maluri. Este o Corsară Bretonă.

— De ce vrei să ştii despre ea?

— Îi datorez nişte favoruri şi vreau să-i plătesc.

— Minți, băiete. Ochii tăi strălucesc în glumă şi eu am avantajul bătrânului. Ştiu când un om ascunde adevărul de mine.

— Ai dreptate, bunicule. O caut… pentru că o iubesc… şi pentru că, poate, la fel cum vinul stinge setea, uciderea ei ar uşura arderea care este aici în pieptul meu.

— Îți zdrobeşti sufletul, Pirate Negru. Înamoratul este ca o navă cu velelor ridicate, care vrea să iasă pe mare, până când la câțiva metri, câțiva colți de rocă, apărute brusc, îi sparg carena. Dar tu nu vrei să auzi sfatul meu, pentru că sângele tău este nesăbuit şi se agită. Înainte de a recunoaşte, Thomas L'Angelet, îți transmite, nu renunța. Dacă o cauți, probabil de mult, păstreaz-o pentru tine însuți. Eu nu voi fi cel care să îți spun, dacă este în Jamaica sau pe mare. Dar îți spun că trebuie să stai departe de locul de aici. Britanicii, au căutat toată ziua un tânăr *buccaneer* care a intrat în Kingston şi a ucis doi soldați. Aceşti englezi sunt extrem de antrenați ca şi câinii lor de pradă, cu guri largi, şi statură mică. Ei se vor întoarce la coliba mea, şi vă vor găsi. Îl caută pe tânărul *buccaneer*, dar ei te vor pedepsi şi pe tine, cu bucurie.

— Sunt obosit, bunicule. Vreau să dorm Am călătorit multe leghe de-a lungul coastei, căutând-o. Şi acum am nevoie de somn.

— Nu voi veghea asupra visului tău. Dacă se vor întoarce, vă vor surprinde.

— Închideți bine uşa. Există mai multe ferestre în coliba ta, şi ştiu cum să dorm. Apăsarea unui şoarece mă trezeşte, şi ocazional, îmi deschid ochii după ce mâinile mele țin armele.

Thomas L'Angelet ridicat din umeri, şi a plecat să stea pe patul lui. Privi spre Piratul Negru, care se aşezase pe o altă bancă, înfăşurându-se în mantia lui, care era pe jumătate deschisă la înălțimea curelei.

* * *

Douăzeci de soldați britanici, în uniformă, cu jachete frumoase de catifea albă, care scotea în evidență cenuşiul pălăriilor cu trei colțuri şi jambiere ridicate, se oprii la Cove Cockpit la un semnal dat de un ofițer care-i direcționa.

Ofițerul făcut un gest de încercuire cu brațul lui, şi cei douăzeci de soldați se împărțiră în cerc, la cincizeci de metri distanță în întuneric, privind spre casa neluminată a bătrânului corsar Thomas L'Angelet.

Ofițerul vorbi pentru un moment cu sergentul său.

— Trebuie să ne întoarcem la Kingston. Dar mai întâi du-te la ferestrele tavernei *buccaneerului*. Criminalul pe care îl căutăm ştie că Thomas L'Angelet nu refuză niciodată de a oferi ospitalitate cuiva.

Sergentul era alb şi mic de statură. Se îndepărtă în tăcere, şi câteva minute mai târziu se întoarse.

— Bătrânul doarme. Dar nu este singur. Pe altă bancă există un tânăr. Are o eşarfă roşie care-i acoperă capul, şi un cercel străluceşte în ureche. El poartă în întregime negru, iar mantaua lui pe jumătate deschisă mi-a permis să văd două pistoale, şi mânerul bogat al unei săbii curbate.

— Câte ferestre are taverna?

— Trei şi sunt la nivelul pieptului.

— Cinci bărbați la fereastră, cu archebuze gata să deschidă focul. Trei la uşă şi alți doi cu mine. Veți ordona deschiderea focului dacă identitatea tânărului este ceea care o cred.

Cu actele marțiale rigide ale soldatului britanic, ofițerul aştepta ca oamenii săi să se răspândească în urma discursului comandantului, şi să plece spre uşă. Doi soldați l-au încadrat în timp ce ofițerul îşi zgâlțâia biciul de lemn.

— Cine este la uşă? întreba o voce de înăuntru.

— Forțele Majestății Sale Britanice.

* * *

Când auzi sunetul de paşi, Piratul Negru se ridică în picioare cu cele două pistoale îndreptate spre uşă.

Thomas L'Angelet şi-a aprins felinarul, şi la lumina lui, Piratul Negru văzut cinci țevi de archebuze în fiecare dintre cele trei ferestre.

— Ți-am spus, piratule. Nu ai vrut să-mi asculți sfatul. Şi acum auzi vocea englezilor. Dacă te predai, te vor spânzura. Dacă te lupți, vei muri umplut cu plumb. Sunteți într-o cursă de şoareci.

— Dacă trag, bunicule, cincisprezece arme vor trage, şi ai putea

muri.

— Dacă mor acum sau mai târziu, pentru mine este tot acelaşi lucru… Trage.

La uşă bătăile ofițerului, răsunară cu mai multă violență.

— Când erai tânăr, Thomas, ce ai fi făcut într-o situație de genul acesta? Trăgeați, scoteați sabia şi muriți?

— Cred că poți ucide câțiva englezi. Dar uită-te la ei: îmi sparg geamurile, şi ei îşi arată hârtiile. Veți muri fără nici un rost. Am fost de cinci ori pe punctul de a fi spânzurat… nu vorbesc de tine.

— Am fost aproape, m-au prins de două ori. De trei ori au vrut să mă spânzure şi uite, eu încă vorbesc cu tine. Veți continua să dați băutură celui însetat, şi mâncare celor flămânzi. Deschide, bunicule.

Thomas L'Angelet se duse la uşă, o deschise, în timp ce Piratul Negru îşi ținea cele două pistoale, în sus la temple.

Ofițerul englez intră încet, îşi scoase pălăria cu trei colțuri într-un salut amabil. Pe cap avea peruca albă.

— Forțele Majestății Sale Britanice. Căutăm un infractor. Dar nu pe tine te căutam noi, piratule. Cu toate acestea, legea engleză ordonă închiderea pe tot teritoriul Jamaicăi a câtorva pirați, indiferent de naționalitate, care trec pe acest pământ.

— Cum ai ghicit că sunt un pirat? întrebă Carlos Lezama zâmbind. Astăzi, un om trebuie să călătorească mereu înarmat.

— Nu-ți tăgădui identitatea. Când forțele engleze intră pe insulă, liderul lor poartă descrieri exacte a numărului de pirați care infectează Caraibele. Tu eşti Piratul Negru. Sunteți considerat un cavaler. Dacă trebuie să te agăț, nu e treaba mea. Dar omul curajos recunoaşte că are întotdeauna curajul convingerilor sale. Te dai singur, sau ordon deschiderea focului?

— Cum vă numiți?

— Archibald Clerk, locotenent colonial.

— Ştiam că veți venii, puteam pleca. Omul curajos se recunoaşte şi în faptul că îşi îndeplineşte datoria fără ezitare. Nu am de ales decât să mă predau, şi Piratul Negru înmână ofițerului cele două pistoale, britanicului.

— Mulțumesc, că ai evitat moartea inutilă. Dă-mi şi sabia ta.

— De asemenea, îți aparține. Aş vrea doar să-mi acceptați o cerere. Vorbesc prost limba engleza, dar este destul de clar ca tu să mă înțelegi. Bătrânul ăsta nu ştia cine sunt. Mi-a dat băutură şi mâncare şi l-am rugat să mă lase să mă odihnesc pe o bancă. Nu a fost comisă nici o acțiune ilegală. Protejarea străinilor este

comerțul lor.

— Thomas L'Angelet nu e omul pe care îl căutam. Şi îți repet cuvintele: nu ştia pe cine a adăpostit, şi ofițerul englez zâmbii uşor. O altă solicitare?

— Să mori cu bani este cel mai grav deces. Pot să-mi las punga la Thomas?

— Fă-o. Doar să plătiți şi pentru cazare.

Thomas L'Angelet primi cu indiferență sacul greu plin de monede de aur.

Piratul Negru şi-a întins mâinile înainte, aducându-le împreună. Archibald Clerk clătină din cap.

— Tu eşti prizonierul meu, dar nu te voi lega, decât dacă mă forțezi să o fac. Insultele umilitoare ar trebui evitate. Aveți reputație pentru îndrăzneală, dar şi pentru gentleman. E păcat că eşti un pirat. Dă-mi cuvântul tău că nu vei încerca să fugi.

— Nu vi-l pot da. Acum sunt un iepure prins… dar vreau să devin un iepure liber, cât mai curând posibil.

Archibald Clerk a dat un ordin. Cinci soldați în postură rigidă, au fost plasați pe ambele părți ale Piratului Negru. Alți cinci formau o barieră frontală precedând piratul, în timp ce alți zece s-au deschis într-un semicerc în spatele lui Carlos Lezama.

— Nici Thomas nu avea atât de mulți clienți deodată. Noi ocupam toată locația disponibilă. Mulțumesc că nu m-ai legat, locotenent Clerk.

Ofițerul ordonă marşul, iar Carlos Lezama porni, înconjurat de plutonul soldaților. Trecuse pe uşă când Thomas L'Angelet vorbii pentru prima dată:

— Aminteşte-ți, băiete. De cinci ori… şi nu vorbesc de tine.

— De trei ori… iar a patra nu a sosit încă. O să vorbesc din nou cu tine, bunicule.

— Numai bine, şi mult noroc.

Archibald Clerk, însoțit de sergentul său, părăsiră vechea bucătărie a *buccaneerului*. Grupul de soldați deveni mai compact în noaptea întunecată, înconjurând pe Carlos Lezama cu un perete viu.

Piratul mergea îngândurat. Kingston era la treizeci de kilometri distanță, iar drumul era lung şi prăfuit.

— Spune-mi un basm frumos, locotenente. Fă-mă să merg mai cu plăcere.

— Te rog, tăcere. De acum înainte eşti doar un prizonier. Şi nu este voie să vorbiți. Asta spune legea.

— O cunoştinţă engleză a spus corect, că englezii ştiu doar să pronunțe cuvântul „lege” la fiecare două minute. Din fericire, ele sunt, de asemenea, politicoase. Voi păstra tăcerea. Ei bine, îți datorez asta, în schimbul lăsării lui Thomas L’Angelet liber.

CAPITOLUL II
Legea engleză

Erau primele zori, când procesiunea ciudată traversa străzile pustii din Kingston, capitala jamaicană.

Soldații au stins fitilele pe care le lăsaseră continuu aprinse, reînnoindu-le de mai multe ori. Îşi scoaseră săbiile şi se poziționară într-o altă ordine, comandată de Archibald Clerk, iar grupul lor rămăsese un zid compact, în centrul căruia Carlos Lezama, cu capul ridicat, examina fațadele gri ale reşedințelor britanice.

— Îmi este sete, locotenente. Vă admir gâtul. Opt ore de mers, şi nu ți-ai înmuiat esofagul.

— Intrăm în cetate. Fiți tăcut.

— Este legea, spuse Piratul Negru, zâmbind.

Procesiunea urcă pe aleea abruptă, pietruită care se încheiase într-o esplanadă mare, unde clădirea impunătoare a castelului Saint-James apăru mândră.

Escorta care la dus pe pirat traversă podul lung care facilita accesul la corpul gardei. Podul era agățat cu lanțuri peste şanțul larg plin cu ape staționare, care înconjurau pietrele brune din fortăreața turlelor rotunde.

În camera de gardă, un căpitan britanic a dat salutul lui Archibald Clerk.

— În Cockpit Cove am reținut un prizonier pirat. El sa predat fără luptă şi nu a încercat să fugă. Este spaniolul cunoscut ca Piratul Negru.

Căpitanul vorbii pentru un moment cu un sergent. Când un soldat intră purtând două brățări de fier din care era atârnat un lanț, ataşat de alte două bucăți de fier mai larg, Piratul Negru le cercetă cu ochi experți.

— Sunteți bine echipați, domnilor englezi, spuse el, în timp ce soldatul trecu cele două bucăți de fier pe glezne, pe care le-a încuiat, repetând operația în jurul încheieturilor mâinilor, piratului. Voi încerca într-o bună zi să vă întorc bunătatea, domnule căpitan.

— Tăcere, prizonier, spuse căpitanul, cu un ton aspru şi autoritar. Conduceți-l în închisoare, în celula şase din colțul

nordic.

— Sper că am o vedere la mare, spuse Lezama, împins de soldat şi umblând cu dificultate. Ia-ți mâinile de pe spate, slugă. Mă duc singur, fără a avea nevoie de ajutor. Încearcă să fugi cât de bine ştii şi poți, când mă vezi fără aceste ornamente.

Ieşi din cameră, în timp ce căpitanul se încruntă.

— Acei pirați sunt personificați ca insolenți. Vă felicit, locotenente. Voi informa guvernatorul despre munca ta meritorie. Dar acum trebuie să începeți din nou să îndepliniți misiunea care v-a fost atribuită. Nu te întoarce decât să-mi aduci în viață, sau mort pe bătrânul *buccaneers*.

Locotenentul Archibald Clerk salută şi plecat din cameră. Henry Storks intră în camera în care soția lui lua micul dejun. El i-a sărutat cu tandrețe mâna, şi sa aşezat la celălalt capăt al mesei lungi.

— Nu am putut aştepta, Henry. Trebuie să fiu la ora zece, la casa lui Lady Gasket. Nu mă ascund de tine că o vizitez frecvent.

— N-ar trebui s-o faci, draga mea, spuse Henry Storks, luând tava adusă de un servitor. Robert Gasket este inamicul meu şi nu mă apreciază. Mama ta, mult mai puțin. Mă urăşte, de parcă ştie doar să urască această femeie. Este regretabil că o doamnă engleză nu ştie cum să-şi controleze sentimentele mai bine, şi încearcă să ascundă ura pe care o simte față de mine.

— Înainte de a fi o femeie, este o mamă, Henry, spuse ea încet.

Ethel Clarence, Lady Storks după legătura cu omul care a devenit guvernator al Jamaicăi, a fost întruchiparea frumuseții delicate a englezilor. Fața ei albă, părul blond, iar ochii verzi îl priveau cu plăcere pe bărbatul care, fiind soțul ei, ştia întotdeauna cum să aibă grijă de ea ca un amant tânăr.

Henry Storks era un bărbat atrăgător, cu un ten alb, foarte atent în alegerea costumelor sale, fiind descris drept „cel mai elegant om din Kingston”.

Vederea lui Henry Storks, guvernatorul Jamaicăi, era perfectă şi nu avea nevoie de cristalele acelor ochelari de aur. Dar a luat-o ca pe o completare, pe care a considerat-o o atracție pe lângă hainele unui bărbat distins.

Un căpitan trecu pragul camerei unde lua masa.

— Ce vrei, Smith?

— Excelență, scuzați deranjul, dar trebuie să vă anunț că am trimis în temnița, celula nr. şase, pe un spaniol cunoscut sub numele de Piratul Negru. A fost luat prizonier de locotenentul

Clerk.

— Ah, ah… murmură guvernatorul gânditor, aruncând o privire curioasă dar impertinentă asupra figurii căpitanului. Şi care erau motivele pentru prezența sa pe insula mea?

— Clerk la prins în Cockpit Cove, era singur.

— Nu trebuie să ajungă pe navă. Atunci îl voi interoga. Te poți retrage, Smith.

— O clipă, te rog, interveni Lady Storks. Te vei arăta nemulțumit, Henry, dacă aş manifesta un capriciu pueril? Aş vrea să văd şi eu pe acel pirat. Nu am văzut niciodată.

— Mulțumesc cerului pentru asta, draga mea. Dar nu vreau ca picioarele tale frumoase să se murdărească cu paiele care se revarsă pe coridoarele temnițelor.

— Adu-l aici. Există puține diversiuni în Kingston, şi vreau să atrag asupra mea interesul doamnelor din capitală, spunându-le că l-am văzut pe ferocele pirat spaniol.

— Ceea ce ceri de la mine nu este foarte legal, draga mea, dar, în sfârşit, este prea târziu să încep să fiu ceea ce nu voi fi niciodată. Un soț care ştie folosi permanent silaba: „Nu”. Dă ordine să conducă piratul aici, Smith.

— La ordinele voastre, Excelență.

Lăsat în pace, Henry Storks folosi ca un motiv, să se uite la soția sa reproşându-i cu cel mai afectuos zâmbet:

— Eşti uneori ca un copilaş, dragă. Te iubesc mai mult pentru asta, dacă este posibil, într-un om care să iubească orice vorbe sau mişcări copilăreşti a soției sale. Dar trebuie să țin cont şi de faptul că legea engleză nu are nici un articol, care citează necesitatea imperativă ca un corsar închis să servească ca o atragere a atenției pentru soția unui guvernator.

— Mă voi bucura de înțelegerea ta, Henry, spuse ea, cu buzele strânse. Tatăl meu şi fratele meu au murit pe mare, de mâinile unui pirat englez. Toți sunt ființe fără suflete, însetate de sânge şi crude, meritând cea mai grozavă moarte.

— Avem doar o spânzurătoare, dar cred că va fi de ajuns, draga mea.

Carlos Lezama, mergând încet, intră în sala de mese. Încheieturile sale închise înaintea taliei arătau pumnii închişi. Apoi se aplecă uşor, cu respect, spre Lady Storks, după care se întoarse spre guvernator, pregătit pentru o confruntare cu el, care, la celălalt capăt al mesei, îl urmări cu superioritate, foarte sigur pe el.

Testul, curiozității se termină, şi ambii soți tăceau.

— Anglia personalizată invită prizonierii la micul dejun? întrebat cu cinism, Carlos Lezama. Temnicerul mi-a spus că ar trebui să apar în fața guvernatorului.

— Eşti în fața lui, piratule, spuse Henry Storks, surprins de faptul că spaniolul i-a vorbit limba, şi nu a folosit cuvinte greşite.

— Am văzut mulți guvernatori în circumstanțe diferite. Dar nici unul nu a folosit acele cercuri de cristal, tipice pentru doamnele bătrâne. De ce ai trimis pentru după mine?

— Piratul este îndrăzneț, spuse Storks, adresându-se soției sale. El mă ia peste picior, dar cred că sa ridiculizat în fața, ochelarilor mei.

— Mă bucur să te aud, spuse ea, aruncând o privire ostilă asupra piratului. Ai aruncat ultima lovitură înainte ca frânghia călăului să-ți rupă gâtul.

— Cuvintele tale, doamnă, nu corespund aspectului tău. Îngerii rozi nu îşi pătează buzele roz vorbind despre cânepa murdară a călăului.

Henry Storks privi cu curiozitate reînnoită spre pirat, care vorbea aproape ca un cavaler.

— Închide gura, piratule. Obligația ta este să taci.

— Şi a ta, să îți îndeplineşti datoria ca guvernator. Cum se numeşte încălcarea legii, când prizonierii servesc ca distracție doamnelor, oricât de frumoase ar fi acestea? Mă obligi să închid gura, dar atunci nu voi fi suficient de politicos să atrag atenția acestei doamne frumoase, ale cărei sentimente nu sunt dulci, când ea însăşi este deja dornică să-mi închid gura. N-am făcut nimic să o jignesc, decât că mi-am permis să-i spun că este o doamnă frumoasă.

— Este soția mea, piratule. Şi unul dintre dvs. a ucis pe tatăl său şi pe fratele său pe mare.

— Unul dintre ai mei? Aminteşte-mi de acea acțiune. În ce luptă a fost?

— A fost un pirat englez. Şi nu ştiu de ce vorbesc aşa cu tine. Nu sunteți egal cu mine, şi am avut deja suficientă răbdare, dându-ți voie să-ți spui prostiile tale.

— Sunt legat, dar legea ta nu a ordonat să se construiască capcane pentru limbă. Scuză-mă, doamnă, dacă prezența mea îți aminteşte de moartea celor dragi. Şi acum recunosc cuvintele tale. Aveți dreptate că doriți ca călăul să se ocupe de mine.

Carlos Lezama se întoarse, încet şi cu greu din cauza încuietorii care îi ținea gleznele. Henry Storks privea nervos spre pirat.

— Cine ți-a ordonat să pleci, ticălosule?

Carlos Lezama continuă să meargă spre uşă. Henry Storks purta o culoare mai intensă în obraji.

— Santinelă! Opreşte-l şi îl întoarce!

Soldatul care însoțise pe pirat, intră în grabă după ce auzi ordinul energic al guvernatorului.

Îşi întinse mâinile în jurul umerilor lui Lezama, care, cu o răsucire puternică a taliei, îşi proiectă fruntea spre fața soldatului, lovind scurt soldatul căzând la podea. Alți doi soldați, care păzeau uşile la sălile de reşedință a guvernatorului, se grăbiră, şi-l imobilizară, pe Piratul Negru, forțându-l să se întoarcă şi să se confrunte cu Henry Storks şi soția lui.

— Cred că trebuie să comandați douăzeci de lovituri de bici administrate, acestui nesimțit pirat, transmise guvernatorul, mânios că la ridiculizat luându-şi permisiunea de a pleca, şi lovind un soldat.

— Mi-ar fi adus o mare plăcere ca să folosesc fruntea împotriva ta, englezoiule de doi bani. Presupunem că eşti elegant în rochii, dar nu ai eleganța de a fii bărbat. Umilitoare este legea engleză.

— Lasă-l să plece, Henry, interveni Lady Storks, în mod neaşteptat. Mă deranjează să îl mai văd.

— Cum vrei, Ethel. A venit, pentru că ai vrut-o. Este logic, deci, să-l retrag la comanda ta. Luați-l! Şi mulțumesc, ticălosule, că Lady Storks na mai vrut să vă vadă aici. Cred că nimic, nu te-ar fi putut salva de la bătaia care cred că îți înmoaie insolența.

— Sunt guvernatori pe care aş vrea să-i învăț un dans scoțian, pe care să-l danseze pe vârful catargului principal al navei mele.

— Scoateți-l afară de aici!

Piratul dispăru, aproape târât de patru soldați, Henry Storks îți şterse buzele cu un şervețel de lux din Olanda, şi încerca să-şi recapete controlul asupra sa.

Ethel Clarence se ridică şi se duse să-şi sărute soțul pe frunte.

— Iartă-mă, Henry. N-ar fi trebuit să cer o astfel de prostie. Ai fost iritat de mine.

Guvernatorul luă afectiv cele două mâini ale soției sale.

— Exclus. Acest pirat m-a făcut să pierd controlul asupra nervilor mei, şi ți-am arătat un spectacol plin de răutate cu manifestarea mâniei mele. Dar vă promit că, într-o mică parte, cei dragi vor fi răzbunați. Piratul Negru va fi spânzurat în această după amiază. Nu vreau ca oamenii săi să încerce să-l salveze, şi să-i omoare pe unii dintre soldații mei. Mort Piratul Negru,

echipajul său va căuta un alt şef. Ne vedem mai târziu, draga mea, să nu ajungi târziu la interviul tău cu Lady Gasket. Şi gândeşte-te la ce ți-am spus. Terminați cu vizitele la doamna aceea.

* * *

Trei tâmplari asamblau un podium în curtea castelului de Saint-James, care apoi se termină într-o spânzurătoare.

Pe partea inferioară a brațului, un cârlig de fier strălucea proaspăt uns. Tâmplarii au descoperit că balamalele montate pe o placă de lemn deschisă în podea funcționau corect. Şi paşii lor răsunau pe treptele care conduceau de la eşafod la podeaua cu balamale.

După ce părăsiră cetatea, la scurt timp după aceea, un bărbat îmbrăcat în haine civile, purtând o frânghie lungă de cânepă, urcă pe podium şi cu ceea ce denotă priceperea profesiei sale, călăul împletii un capăt al funiei în jurul cârligului. După care tăie cu un instrument special surplusul de funie, agățată într-o buclă mai sus pe lemn, ridică lăsând deschisă trapa, aflată la doua metri în podeaua podiumului. Călăul verifică balamalele, închizând capacul trapei, zâmbind satisfăcut. Executarea spânzurătorii a fost fără probleme. Când picioarele piratului se află pe platforma de staționare, iar guvernatorul a dat semnalul, trapa este acționată de un mâner aflat la baza ei, capacul se deschide iar piratul rămâne spânzurând lăsând, picioarele negăsind nici un sprijin.

La ora douăsprezece, Lady Storks, soțul ei guvernatorul, şi sora ei Elisabeta se aşezară în scaune amenajate în acest scop.

Gărzile din garnizoană formară un cordon în jurul spânzurătorii, iar mai târziu intră în curte Carlos Lezama, ale cărei încheieturi de la mâini erau legate, dar gleznele erau libere.

Piratul Negru privi la uniformele lustruite ale garnizoanei, zâmbi spre cele trei fotolii ocupate de două femei şi guvernatorul, după care privii spre funia care atârna.

— Am încredere prea mult în steaua mea norocoasă, care până acum nu m-a abandonat spuse piratul în spaniolă, mergând pe urmele căpitanului Smith, care, cu sabia scoasă din teacă, îl escorta spre podium. Ar fi trebuit să ascult pe Thomas L'Angelet. Ar fi fost salvat de această moarte necorespunzătoare pentru un om ca şi mine. Aceşti englezi sunt prea precauți. Temnițele lor seamănă cu nişte morminte din care nu mai poți scăpa.

În timp ce trecea pe lângă fotoliile ocupate de guvernator şi de cele două surori, Piratul Negru nu privii spre ei. Doar scuipă cu scârbă pe pământ în fața lor.

— Doamnele spaniole nu iau parte la astfel de spectacole, care sunt sub demnitatea lor de femei, savurând doar spectacole care vorbesc despre dragoste, spuse el cu voce tare, în engleză.

Aproape de scara din lemn care urca spre podium, piciorul lui se împiedică pierduşi echilibrul, dar căpitanul îl susținu prinzându-l de braț.

— Este clar, căpitane, că scările sunt greşit construite. M-am poticnit… dar nu m-am oprit. Şi clarificând şi acest punct, trebuie să vă spun căpitane, că acesta este un semn rău, şi un superstițios ar merge acasă.

Călăul trecu funia de cânepă în jurul gâtului lui Carlos Lezama. Piratul Negru îți întins picioarele, şi privi în sus spre cer.

— Mă tem că m-ai câştigat, Thomas, murmură el. De cinci ori tu ai ajuns până aici, dar ai scăpat. Şi nu credeam că dacă am ajuns la a patra, aici mi se va închide drumul. Fă-ți meseria, călăule.

Dar călăul nu se mişcă, nu trase de mânerul care acționa trapa, care arunca pe pirat în gol. Se îndepărtă, şi cu o expresie atentă, aşteptă ca ritualul obligatoriu să fie îndeplinit.

Henry Storks, cu un gest maiestuos, se ridică cu un pergament în mână pe care el scrisese articole ale legii pregătindu-se să le citească.

Îşi îndreptă privirea spre omul, care în acel moment îşi ridicase capul spre cer. Tăcu discret, încercând să atragă atenția celui care urma să fie executat, dar Carlos Lezama continua să privească.

— În numele Maiestății Sale, regele Angliei, începu Henry Storks cu o voce tare. Prinzând pe piratul cunoscut sub numele de Piratul Negru, vinovat de atacuri şi crime…

— De ce minți! Războiul nu comite crime, îi strigă Carlos Lezama, liniştit şi zâmbind. În orice postură m-am aflat, nu am ucis pe nimeni, decât pe cel care merita pedeapsa, şi în luptă deschisă… Citeşte minciunile, *lechuguino*[10].

Henry Storks simți din nou că obrajii îi ardeau. Dar legea engleză avea o secțiune care obliga citirea:

— … şi va fi atârnat de gât până când moartea va survenii. În ultimele sale momente nu-l puteți lipsi de aşi spune cuvântul, în cazul în care are ceva de spus în apărarea sa.

Era o formulă comună pentru cei care erau executați.

— Piratul Negru, fiind vinovat de crime şi furt, repetă brusc Storks, va curăța crimele sale cu moartea justă care pe care o

[10] Lechuguino – curtezanule.

primeşte.

El derulă pergamentul citind mai departe:

– Folosind puterile mele de guvernator şi asistat de compania persoanelor care aparțin familiei mele prin legături de căsătorie, respectând legea care ordonă astfel în a şasea secțiune a articolului general, terminând cu ordinul de executare. Ordinul este bazat pe articolul şaizeci de Opiniei Regale pentru Coloniile Britanice, în care se precizează că fiecare pirat sau corsar întemnițat în posesiunile britanice va fi spânzurat până la sosirea morții. Fie ca Dumnezeu să aibă milă de sufletul tău, Piratule Negru.

Henry Storks plie pergamentul, şi sa aşeză din nou, acoperindu-şi peruca cu tricornul negru.

— Legea engleză vă acordă dreptul de a vorbi, dacă doriți, domnule pirat. Puteți expune ceea ce considerați legitim în apărarea voastră, astfel încât toți cei adunați să vă poată auzi. Deşi orice spuneți va fi inutil, fiind un pirat, trebuie să muriți.

— Singura modalitate de a mă apăra ar fi să îmi dai o sabie în mâinile mele: Nu-mi vei da-o. Prin urmare, puteți da deja călăului dvs. semnalul, pentru că…

Henry întoarse capul cu dezgust auzind o voce ascuțită care rostea cuvinte pripite, în timp ce autorul neaşteptat era oprit de brațele a doi ofițeri care încercau să-l oprească, dar el se zbătea ferm.

— Acest om nu poate fi executat! strigă o distinsă doamnă mai în vârstă, care tocmai intrase în curtea centrală a cetății. Legea engleză nu permite această execuție.

Carlos Lezama privi în jos pentru a vedea intrusul, a cărui sosire împiedicase pe guvernator să dea semnalul călăului.

Înaltă şi subțire, bătrâna îmbrăcată într-o somptuoasă rochie, cu părul alb care încadra o față încă frumoasă, trebuie să fi fost o mare frumusețe.

Henry Storks se ridică, şi apropiindu-se de doamna în vârstă, cu un semn care făcu ca cei doi ofițeri care încercaseră în zadar să o oprească, să o elibereze.

— La picioarele tale doamnă. O să aflu cine ți-a permis intrarea. Dar acum te rog să-mi spui ce înseamnă exclamarea prematură invocând o lege, pe care eu sunt primul care o respect.

Ochii negri ai doamnei păreau să arunce fulgere, în timp ce stătea privind disprețuitoare spre fața frumoasă, bărbătească a guvernatorului.

— Acel om nu poate fi executat, repetă ea arătând spre Piratul Negru care surprins, se gândea că el nu-şi amintea ca vreodată să fi întâlnit pe acea doamnă, care în acest scurt timp a intervenit în mod oportun, oprind punerea în aplicare.

— Ce ştii tu despre acest bandit, şi în numele cărui fapt îl apărați? întrebă Henry Storks, care tocmai forță soția să se aşeze din nou, împiedicând-o să se apropie de doamna în vârstă.

— Nimic, dar ştiu, şi cunosc legea care are mai departe o continuare, care încă nu a fost abrogată. Secțiunea a patra indică în mod clar că: Orice criminal, indiferent de crimele lui, nu va fi executat până când nu află adevăratul, de unde este sau dacă criminalul aparține unei alte naționalități. Şi tu nu ai respectat acea Secțiune a patra – reală, pentru că acest pirat a fost închis în această dimineață, după cum soția ta, mi-a spus cu amabilitate.

— Doar, văd, doamnă, că în timpul guvernării fiului tău, tu chiar ai poruncit. Ştii mai bine legea decât mine. Crede-mă dacă îți spun că nu ştiam despre Secțiunea a patra, pe care mi-ai citat-o. Permiteți-mi să o consult.

— Vă îndoiți de cuvântul meu? De mai multe motive, şi de încălcarea mai multor legi, ar trebui să te îndoieşti.

— Vă rog, doamnă, pentru prietenia pe care soția mea o împărtăşeşte, față de tine, vă amintesc că sunt guvernatorul Jamaicăi. *Verdugo*[11], scoateți cravata de la gâtul condamnatului. La întoarcerea mea, voi da ordinul de a fi atârnat.

Doamna precedă cu fermitate pe guvernator în timp ce se îndrepta spre pavilionul cetății, unde se aflau camerele reşedinței sale.

Carlos Lezama observă reaşezarea batalionului care păzea cetatea, şi care în acel moment înconjură schela. Dar erau destul de departe de locul unde erau fotoliile ocupate de soția şi cumnata lui Henry Storks.

— Spune-mi, călăule: sunt aceste pregătiri, normale, pentru finalizarea execuției, şi sunt frecvente printre voi? Le găsesc un gust plin de răutate.

Călăul rămase tăcut, limitându-se la un gest semnificativ între cele două mâini, şi sabia lungă pe care o lăsase din mână, în timp ce Carlos Lezama era aşezat asupra podiumului spânzurătorii.

— Cine este această doamnă în vârstă, care are atât de multă putere în vocea ei şi în gesturi, şi care cred că a fost şi este încă

[11] Verdugo – călău.

frumoasă? Îmi puteți răspunde – legea voastră, pe care o menționați atât de mult, are amabilitatea de a permite celor care sunt ca mine să vorbească – şi Piratul Negru arătă spre cravata de cânepă care se mişca în fața lui.

— Această doamnă este Lady Gasket, mama fostului guvernator, răspunse călăul concis.

* * *

Henry Storks aşteptă ca Lady Gasket să se aşeze în fața biroului. Consultă manuscrisele în care erau trecute toate dispozițiile regale.

— Nu găsesc acel aviz pe care îl indicați, doamnă.

— Găsiți între foile de mijloc ale manuscrisului care este acolo, pe raftul acela.

— Ştii perfect topografia bibliotecii mele, doamnă.

— Înainte de tine, a fost fiul meu. Şi tu eşti acum cel care o foloseşte, nu o ignor.

Henry Storks se prefăcea că scutură prin paginile de pergament ale manuscrisului indicat.

— Du-te înapoi câteva foi, Storks, spuse Lady Gasket. Am văzut perfect hârtia gălbuie în care am scris eu câteva referințe.

Henry Storks extrase foaia îngălbenită şi citii conținutul.

Verdugo – călău Ai avut dreptate, doamnă. Dar înțelegeți că nu ştiam despre această dispoziție. A fost dictată în timpul guvernării fiului tău, şi când a fost demis, ar fi putut să-mi comunice.

— Adevărul este că dvs. nu ați fost numit în mod legal… şi nu am putut, pentru că…

— Scuză-mă să te întrerup, doamnă. Te voi însoți afară. Dacă îmi permiteți, voi da semnalul cuvenit, să suspende mai întâi execuția.

Henry Storks ieşi pe balconul cu vedere spre curtea centrală, şi făcu semn cu pergamentul desfăcut în mână.

— Duceți prizonierul la celulă. El nu va fi executat până la sosirea aflării adevăratului nume al prizonierului, spuse căpitanului ajunse în grabă sub balcon.

— Acum te scutesc să mă însoți, Storks. Ştii bine că te urăsc, spuse bătrâna, în ochii căreia sentimentul pe care-l manifesta, era vizibil.

— Eşti liberă să îmi spui tot ce vrei, doamnă. Eşti o femeie în vârstă, iar nu guvernatorul te ascultă, ci domnul.

— Asta e ceea ce pretinzi tu că eşti, Storks. Dar şi tu ştii că nu ai nimic în tine, în sufletul tău care să arate, în favoarea ta, că eşti

un domn. Bună dimineața!

— Întotdeauna la dispoziția ta, Lady Gasket.

Regretul lui Henry Storks era profund şi respectuos. Dar personalitatea lui dublă era definită, când Lady Gasket ieşise din birou.

Actualul guvernator al Jamaicăi, strângându-şi pumnii, murmură:

— Artificii vechi! Nimic nu este băgat în seamă, faptul că piratul a murit sau a trăit, dar la salvat, pentru moment, doar pentru a mă expune. Ca şi cum n-aş cunoaşte legea pe care a citat-o! Dar am pretins că nu o cunosc…

Câteva momente mai târziu, Ethel Clarence intrat, şi, oprindu-se în fața soțului ei, întrebă, surprinsă:

— Nu ştiai articolul din partea menționată de Lady Gasket?

— Cum l-aş cunoaşte, dragă? Respect prea mult legea țării noastre pentru a ordona încălcarea ei, chiar dacă este uşor de încălcat, totul depinde de formulare, ca cel care urma să fie comis. Oricum, te rog din nou să nu mai vizitezi pe Lady Gasket. Acțiunea ei nu a avut alt scop decât să mă umilească. Oh! Nu pe bărbatul care sunt, ci poziția pe care o ocup. Îmi promiți că nu o mai vezi, şi nu-i mai spui nici un cuvânt?

— Dacă vrei, o voi face.

— Mulțumesc, Ethel. Iar în ceea ce priveşte rezultatul, ce diferență are! Piratul Negru va muri oricum… de îndată ce va ajunge adevăratul *place*[12].

Dar, în creierul lui Henry Storks, o idee se formase deja: o otrăvire îl va salva de o aşteptare care nu i se potrivea.

[12] Place – loc.

CAPITOLUL III
Un pact

Piratul Negru a fost transferat într-o nouă celulă. Mai sumbră decât cea anterioară, lumina trecea printr-o fereastră înaltă, deschisă pe partea de sus a peretelui.

Temnicerul examină cu atenție inelele şi lanțurile care țineau prizonierul pe patul de paie, iar la ora nouă, în ziua în care Lady Gasket împiedicase executarea, Carlos Lezama simți pentru prima dată o furie devastatoare. Înăuntru, când asistă la gestul în care temnicerul aruncă o bucată de pâine într-un un vas adânc, cu apă aflat pe o placă de lemn.

— Sunt un câine să beau apă, în timp ce şi mănânc? Dezlegați-mă la o mână, şi permiteți-mi să mănânc şi să-mi împrospătez gâtul cu apă ca o ființă umană.

— Ordin de la guvernator, piratule. Nu poți fi dezlegat în nici un caz. Gândeşte-te şi încearcă să poți bea.

Carlos Lezama se aplecă asupra lanțurilor care îl fixau de inelul încorporat în perete, nu putu ajunge la placa cu conținutul său. Temnicerul ridică farfuria, şi plasă coaja de pâine în buzunarul şorțului său de piele. El a fluturat legătura de chei.

— Până mâine seara ai şansa să bei, să mănânci nu are rost. Nu mă voi întoarce până atunci.

— Cu cât te văd mai puțin, cu atât voi fi mai fericit. Există anumite purtări, pe care un om niciodată nu le admite. Şi una dintre aceste purtări sunt cele ale unui temnicer.

Lăsat singur, Carlos Lezama îşi aminti de Thomas L'Angelet.

— Cum ai face, bunicule, să pleci de aici din înăuntru? Dacă ai vedea aceste ziduri şi aceste lanțuri, vei înțelege că nici tu, nici o sută ca mine nu pot rupe legăturile. Dar până când regele Angliei mi-a acordat un răgaz, până va trebui să dansez la capătul unei funii, mai sunt încă câteva zile înainte. Să încercăm să medităm. Un şoarece? spuse el zâmbind, văzând un rozător care iese dintr-o gaură mică, aproape invizibilă la baza peretelui. Chiar dacă ai fi antrenat, dinții nu pot roade aceste fiare. Dacă ar fi posibil să schimbăm corpurile, aş schimba cu tine.

Îşi odihnea gâtul pe peretele neted, privind la pietrele mari din fața lui. Parcă vedea desenele din copilăria lui îndepărtată, pe care

le picta pe perete…

Ochii lui, se pierdură în contemplarea timpurilor trecute şi atât de diferite, pierzând fapt că ochii lui erau axaţi pe un fenomen care-l făcut să creadă că mintea lui a luat-o razna. Zidul părea să se rotească lent pe balamale invizibile ca o uşă.

— Douăzeci şi patru de ore fără să mănânc sau să beau, şi nu mă gândeam că sunt uşi în perete, spuse el cu voce tare. Clipi uimit când figura înaltă a lui Lady Gasket intră prin dreptunghiul din zid, până când se opri în faţa lui privind.

— Vorbeşti engleza, cred, Piratule Negru. Bună seara.

— Eşti o fiinţă umană, Lady Gasket. Iartă-mă dacă pentru o clipă am crezut că este o apariţie fantomatică, al celor pe care i-am ucis. Aveţi mare putere asupra guvernatorului, când puteţi vizita în acest moment şi în acest fel, un prizonier. Cred că nimeni nu mă aude dacă vă spun că nu împărtăşesc hobby-urile, spre care doamnele britanice par înclinate. În această dimineaţă, una dintre ele, soţia guvernatorului, părea că vrea să se distreze privindu-mă în lanţuri. Mai târziu, am văzut două doamne stând confortabil şi aşteptând să vadă cum un pirat este agăţat şi spânzurat, dându-şi ochii peste cap, şi zbătându-se ca un peşte pe uscat. Şi apoi ai plecat reuşind să-mi amâni execuţia, şi mă vizitezi acum, trecând prin zidul unei cetăţi ca o fantomă. Femeile trebuie să trăiască în afara acestor lucruri. Nu ştiu, trebuie să înveţe, cum să facă ciorapi pentru nepoţi sau broderii pentru mesele lor.

— Te-am ascultat până acum. Am auzit despre tine. Mi-au spus că eşti un şarlatan şi un batjocoritor. Dar, de asemenea, mi-au spus că eşti un om care îşi respectă cuvântul său, chiar dacă este cuvântul unui pirat. Sunt aici, nu să ne contemplăm unul pe altul, şi nu pentru că guvernatorul mi-a autorizat să te vizitez. Am intrat printr-un pasaj pe care îl ştiu, pentru că fiul meu a fost înainte guvernator în Jamaica.

— Mai bine nu aţi vorbi aşa de tare. Temnicerul poate să vă audă, şi să spună povestea unei vizite nocturne la un om condamnat la moarte.

— Aceste ziduri sunt impenetrabile oricărui zgomot.

— Ce aşi putea să vă spun este prea mult şi prea lungă discuţia, vă spun doar pe scurt şi vă rog să mă ascultaţi – Numele meu este Carlos Lezama, doamnă. Presupuneţi, că nu îl vizitaţi pe Piratul Negru, ci pe omul care, în conformitate cu ceea ce aţi auzit, respectă cuvântul. Pot să vă întreb de ce aţi oprit braţul călăului în această dimineaţă?

— În primul rând, pentru că a existat o încălcare a legii.

— M-am gândit deja că voi muri, Lady Gasket. Atunci m-am rugat, îndreptându-mi ochii spre cer, nu am vrut să mor…

— Când în această dimineață a venit la mine Lady Storks, spunându-mi că este un prizonier, şi va fi executat la prânz, în acel moment nu credeam, şi nu ştiam ce să fac dintr-o dată. Aproape de amiază, mi-am amintit două lucruri: în primul rând, că fiind spaniol, ai putea să nu fii spânzurat prin ordin singur, dat de guvernator. Trebuia cerut locul real, naționalitatea prizonierului, pentru a se primi autorizarea. Şi, în al doilea rând, mi-am amintit de o povestire despre un panamez numit „sabia dreptății”, cunoscut şi sub numele de Piratul Negru, adică dumneavoastră, care implicându-vă ați reuşit să distrugeți conspirația unui aventurier portughez care anulase voința viceregelui din Panama[13].

— Asta este una dintre multele nedreptăți în care m-am amestecat, ducându-le la bun sfârşit.

— Văd că sunteți indiferent la ceea ce am spus despre dumneavoastră fiindcă îmi dau seama că sunteți un om sincer şi corect, un adevărat cavaler spaniol. Dar acum ascultă-mă cu atenție. Fiul meu a fost guvernator, până acum o lună în Jamaica. Henry Storks, cel care este actualul guvernator, a fost cel mai bun

[13] Vezi volumul 1 – Sabia Dreptății.

prieten al său, aparent. În mod neaşteptat, o navă a venit din Anglia, ducând un emisar regal, care a venit să verifice presupusele falsuri comise de fiul meu. Aparent, o plânge făcută Ministrului Coloniilor, că există dovezi că fiul meu avea datorii pe care nu le plătea. Datorii contractate în locuri infame de distrugere a porturilor vecine Antileze. El a fost demis, iar în locul lui a fost numit guvernator Henry Storks. Şi sunt sigur că acele dovezi despre aşa zisele datorii, semnate de fiul meu sunt simple documente falsificate de Henry Storks.

— Mama întotdeauna găseşte o scuză pentru copiii ei. Dar, scuză-mă, doamnă, dar vă rog să înțelegeți că în situația mea nu sunt dispus să jelesc situația copilului dumneavoastră.

— Nici nu am cerut vreodată să-i fie milă nimănui, spuse ea, cu mândrie. Vreau doar omul numit Sabia Dreptății.

Piratul Negru încercă să se ridice, brusc interesat.

— Am legături pe picioare şi lanțuri pe brațele mele, doamnă. Îți dai seama, în ce situație sunt?

— Şi eu sunt înlănțuită. Fiul meu nu poate face nimic împotriva vechiului său prieten. Pentru acțiunile pe care le-a întreprins, ar putea să fie spânzurat ca un conspirator împotriva guvernatorului. Nici un englez de pe insula mea, nu mă va ajuta, pentru că ei respectă legile şi cred că tot ce spun sunt dictate de inimă de mamă, aşa cum ați spus înaintea mea. Dar cu tine e diferit, pentru voi legile nu există.

— Eu mă conduc după câteva legi ale mele, iar una dintre ele este să fiu credincios şi să respect cuvântul dat. Ce vrei-ți de la mine?

— Când ajunge locul şi autorizarea, vei fi spânzurat iremediabil. Pot să vă scap de moarte. În acest moment pot elibera lanțurile, şi vă pot oferi libertate.

— Arătați ca o prezență cerească înaintea mea, doamnă. Acum eşti ca şi mama mea, întruchipată sub forma unei zâne. Nu-mi amintesc de mama mea, dar aş fi vrut să fie ca tine. Înaltă şi arogantă, frumoasă şi energică, fără aşi pierde feminitatea… şi, de asemenea, ea m-ar fi salvat de la moarte, aşa cum tu, în numele fiului tău, îmi oferi mie mântuirea.

— Da, pentru fiul meu am încălcat legea națiunii mele. Poți să-l forțezi pe acest guvernator să-şi mărturisească trădarea. El a fost cel care a pregătit capcane în care fiul meu credul, a căzut, având încredere în prietenia acestui parvenit. Metoda pe care o foloseşti pentru al forța pe Henry Storks să mărturisească, nu vreau să o

ştiu. Vreau doar cuvântul vostru, că nu veți părăsi Jamaica până nu descoperi trădarea şi demiterea lui Henry Storks.

— Storks merită moartea?

— Îl urăsc... dar nu pot spune că vreau să îl omori. Dacă fiul meu nu a fost ucis, este pentru că el nu a vrut să se creadă că este pertinent. În plus, uciderea lui nu ar rezolva nimic. Îți ofer libertate şi, dacă vei jura să nu-l ucizi pe Henry, dar, să-l forțezi să mărturisească şiretlicul pe care el la folosit pentru emisarul regal, care a crezut în comportamentul rău şi necuviincios al guvernatorului, fără ca fiul meu să poată sau să ştie cum să se apere.

— Îți dau cuvântul că în schimbul vieți mele pe care mi-o redai, că Henry Storks îmi va mărturisi, nu numai ceea ce vrei să ştii, ci şi multe alte lucruri.

— Ştii, ce sunt *gabelas*?

— Nu le plătesc, dar le cunosc. Impozitele reale care se plătesc în toate porturile pentru achiziționarea de produse alimentare şi mărfuri ale țării. Acestea sunt *gabelas*.

— O hoție pe față. Te-am întrebat, pentru că am certitudinea, dar nu am nici o dovadă, că Henry Storks sa îmbogățit în detrimentul impozitelor plătite în Kingston. Repet nu ştiu cum face, şi nu vreau să crezi că ura mă face să fac această afirmație.

— Înțeleg, doamnă, şi nu am nici o îndoială.

Doamna căută în buzunar, şi scoase mai multe chei, pe care le încercă pe rând, până când Piratul Negru se simți liber. Îşi frecă membrele amorțite, şi cu o expresie zâmbitoare, se plecă spre doamnă, îi luă mâna dreaptă, pe care o sărută cu respect.

— De acum să ştiți că pe pielea voastră, este imprimată amprenta buzelor unui bandit, doamnă. Mi-ai spus de fiul tău, şi mi-ai amintit de mama pe care n-am cunoscut-o niciodată.

Lady Gasket, zâmbi şi fața ei melancolică luat o nouă vitalitate.

— Eşti aşa cum mi sa spus. Cuvintele tale fac pe orice cu credința în Dumnezeu, să uite că din păcate, eşti un pirat.

— Poate că sunt primul care o regretă, Lady Gasket. Luna în Jamaica trebuie să aibă influențe romantice, doamnă, dar nu pot lăsa ca razele de argint care vă mângâie fața, să mă şi îngroape. La urma urmei, sunt Piratul Negru.

Ochii negri, întotdeauna îndrăzneți şi insolenți ai Piratului Negru, erau umezi, dar Lady Gasket ca o britanică, se făcu că nu observă.

— Vino. Printr-un pasaj vă voi scoate afară.

— Lasă-mă să mă gândesc o clipă, doamnă. Mâine temnicerul nu mă va găsi şi, logic, nimeni nu va crede că m-am evaporat. Nu te pot bănui?

— Nu-mi pasă.

— Mie îmi pasă de dvs., doamnă. V-am spus deja că viața mea merită mult pentru mine, dar nu pot lăsa ca salvându-mă pe mine, să suferiți o mare răzbunare, cum a suferit fiul vostru.

— Înțeleg că eşti un spaniol sentimental, şi gândeşti practic. Să mergem. Te aştepți ca cineva să vină?

Nimeni nu trebuie să vină toată noaptea.

— Atunci dați-mi un moment de a gândii, am fugit din locuri ca acestea de mai multe ori, dar am lăsat întotdeauna urme. Iar acela pe care l-am lăsat în locul meu, şi-a luat răsplata pe care a meritat-o. Poți să-mi spui unde se află temnicerul?

— Ce vrei să faci?

— Să îl las în locul meu.

— Această celulă este a treia şi ultima dintre cele trei celule ale celor condamnați la moarte. Temnicerul trăieşte permanent în această galerie şi se duce doar să dea raportul, la ora nouă dimineața. Lăsați-l în pace, pentru că el doarme adânc. Mulțumită unui prieten oficial al meu, temnicerul a primit o sticlă de vin bun pe care sa grăbit să o bea, şi care conținea un drog puternic care nu-l va lăsa trezi înainte de ora opt.

— Asta da, este foarte bine, doamnă. Să se trezească în acest pat şi englezii să-şi spargă capul, încercând să afle prin ce artă magică eu am devenit invizibil, iar temnicerul este în locul meu.

Lady Gasket zâmbi din nou, punând cheile înapoi în buzunar.

— Adu-l aici, şi nu-i face rău. Este drogat şi nimic nu are legătură cu situația anterioară.

Lady Gasket aşteptă până când Piratul Negru a intrat din nou, purtând temnicerul în brațe. El continua să sforăie.

— Uite ce frumos este, doamnă. Cu cheile legate la centură, va avea o treabă mare de explicat.

Lady Gasket se întoarse spre zid, şi deschise spațiul în perete prin care a intrat, apăsând cu piciorul pe o piatră, care eliberă un mecanism.

Întunericul total nu a permis piratului să vadă modul în care doamna engleză, a închis accesul la temnița din pasaj.

Mirosea a umezeală şi mucegai, iar podeaua era alunecoasă şi acoperită cu muşchi. Lezama număra paşii, urmărind pe bătrâna doamnă, care îl conducea ținându-l de mână.

— Un pasaj foarte convenabil, doamnă. Toate temnițele britanice au această adăugare foarte recomandată?

— Acest pasaj a fost construit de primul guvernator, iar celulele au fost apoi camere favorite. Istoria galantă tipic franceză, dar de care Anglia nu ar trebui să fie mândră – spuse bătrâna doamnă.

— Dar pentru mine este o mare satisfacție să văd că, uneori, există englezi care ştiu să creeze pentru ei o portiță de scăpare, dacă va fi necesar vreodată.

— Acum trebuie să înțelegi că ce sa întâmplat, este primul pas în pactul care există între noi. De asemenea, trebuie să fiți atent şi în siguranță, şi atunci când ne vom revedea din nou, vă voi furniza dovezi ale culpabilității şi falsității lui Henry Storks.

— Şi asta se va împlini şi va renaşte steaua mea bună, dar cred că a renăscut din moment ce ochii tăi care mă priveau speriați şi trişti de pe o figura nefericită şi zdrobită a unui pirat înlănțuit, acum sunt sclipitori, limpezi şi calzi. Sunt în vârstă de cincizeci şi şase de ani, domnule spaniol, dar complimentele masculine încă nu mă lasă indiferentă.

— Nu vă defăimați. Eşti cea mai frumoasă dintre femei, pentru că văd că te gândeşti mereu ca mamă.

— Păstrați acum tăcerea. Vedeți acolo în depărtare? Este o pădure, care se află la o jumătate de milă de cetate. Pasajul ăsta, traversează şi merge până în pădure. Acum du-te şi onorează-ți faima. Sper că veți şti cum să respectați acordul.

— Doar dacă aş muri, aş fi necredincios cuvântului meu. Şi nu voi muri, doamnă. În Spania există o zicală care spune: *„Buruiana rea nu moare niciodată”.*

Lady Gasket primi un nou sărut pe mâna ei, şi atunci când alura dreaptă a piratului nu se mai văzu, zâmbi, încercând să se calmeze.

CAPITOLUL IV
O vizită a guvernatorului

Robert Gasket privea prin fereastra din camera de zi, portul îndepărtat din Kingston, care apăra capitala făcând-o impenetrabilă.

Configurația naturală a golfului larg apărea de la acea înălțime aproape închis lăsând un pasaj îngust, singurul acces în golf. Şi de-a lungul golfului, pe o întindere de o milă stăteau navele de luptă împotriva cărora nici o escadră nu îndrăznea niciodată să lupte.

Robert Gasket avea treizeci şi opt de ani, dar îmbătrânise prematur. Un rictus amar întinse colțurile buzelor sale, amintindu-şi acuzația făcută împotriva lui: „Obiceiuri scandaloase private care, deşi nu înseamnă responsabilitate în fața legii, forțează demiterea din funcția pe care o ocupă”.

Încercă să zâmbească fericit, când mama lui intră în cameră. Lady Gasket se aşeză la fereastră.

— Nu ai luat micul dejun nici astăzi, Robert. Şi noaptea trecută te-ai culcat târziu. Uneori cred că ar trebui să ne întoarcem în Anglia.

— Nu, mamă, protestă cu respect, stând în fața ei. Ca fost guvernator, nu am nimic să-mi reproşez, iar dacă am pleca, vor crede că am fugit fiindcă sunt vinovat, şi îmi este ruşine de vechii guvernatori care mă vor arăta cu degetul.

— Cred că ai fi mai puțin regretabil acolo.

— Ai fost întotdeauna un diplomat excelent, mamă. Deşi eu, nu am inteligența voastră, vă cunosc. Ştiu, că în scurt timp mi-ai spune că sunt laş, dacă plec din Kingston. Dacă, ca om, sunt trist de ce mi-a fost dat să aud sau să văd, ca fost guvernator, nu am nimic de a-mi reproşa.

— *Ligereza*[14]? Nu vei nega faptul că multe nopți ați auzit cântând cocoşul în tavernele din insulele din apropiere, însoțit de cel pe care îl credeai prieten.

— Nu erau taverne, mamă. Tocmai pentru că eram guvernator, nu puteam bea vin, când ştiam ce calitate am în Kingston, sau

[14] Ligereza – uşurință.

oriunde în Jamaica. Şi pe insula vechiului Harbour nimeni nu m-a cunoscut ca guvernator al Jamaicăi. Este la 8 km distanță, dar locuitorii săi nu vizitează Jamaica. Din când în când, mamă, un om trebuie să se distreze liniştit.

— Băiatule, cine se duce la dansuri sălbatice, nu este o distracție.

— Ei bine, bine, recunoscu Robert Gasket. Sunt doar un om şi eu. Dar să lăsăm această discuție. Ceea ce trebuie să ştii, este că nu am lăsat nimic care să mă compromită, în oricare dintre locațiile vechi din Harbour prin care am trecut.

— Semnătura ta a apărut pe mai multe chitanțe care erau în mâinile şefilor de pe insulă. Şi ai recunoscut, şi tu că e semnătura ta.

— Nu am putut nega faptul că era semnătura mea, dar chiar şi astăzi îmi torturez creierul în zadar, pentru a încerca să înțeleg când şi unde am semnat lucruri pe care nu mi le amintesc. Ştiu să beau, mamă, şi nici măcar nu am scuza pe care am scris-o, sub influența vinului. Să vorbim despre altceva. Ai auzit zvonul care circulă? Ieri dimineață a scăpat din temniță, piratul spaniol care se afla în cetatea Saint-James. Ei spun că temnicerul a fost găsit dormind în celula unde fusese piratul, care nu se ştie cum, a dispărut prin cine ştie ce mijloace şi la legat în locul lui.

— Cum, îți pasă de aventurile unui pirat? întrebă ea cu un gest indiferent.

Un servitor negru, intră în cameră, scuzându-se şi transmițând:

— Excelența sa, domnul guvernator doreşte să fie primit, doamnă.

Lady Gasket clătină din cap.

— Nu îl primesc, pentru că vizita lui nu este plăcută.

— Este guvernatorul, mamă. Trebuie să-i permitem intrarea. Indiferent dacă vă place sau nu, are dreptul să intre acolo unde consideră că este necesar.

Lady Gasket ridică din umeri, şi o clipă mai târziu, cu un salut profund guvernatorul, cu tricornul în mână şi afişând o nervozitate bine mascată, intră în cameră.

— Nu vă deranjații, dragi prieteni. Rămâneți aşezați, spuse el privind spre Lady Gasket, care încă mai stătea, nu se ridicase la intrarea lui. Este o vizită complet privată.

— Spune, Henry, răspunse cu o voce indiferentă Robert Gasket. Mamei nu-i place vizita ta. Termină cât mai repede ce ai de spus.

— Am fost prieteni, Robert, şi incidentele întâmplate nu au nici

o legătură cu destituirea ta, te consider încă prietenul meu. Din acelaşi motiv, nu țin cont de atitudinea voastră. Când erai guvernator, ştiam cum să te primesc chiar dacă eram prieteni.

— Fiul meu nu are nevoie de lecții de bunăvoință de la nimeni, şi mai puțin de la tine, Henry. Numele de Storks este scoțian, şi de aceea erau întotdeauna descoperiți când venea guvernatorul.

— Şi numele de Storks continuă să o facă, doamnă, spuse el, zâmbind. Îmi amintesc mereu că pe timpul tău, nobilimea ta se ghida după reguli vechi.

— Ai vorbit destul, spune repede ce ai de spus, de ce ai venit, şi pleacă repede.

— Nu sunteți guvernator, doamnă. Doar curtoazia mea naturală, este ceea ce mă face să mă supun cererii tale. Spune-mi, Lady Gasket: acum două nopți, ai suferit de insomnie?

Robert Gasket îşi mării ochii la această întrebare ciudată.

— Nu cred că ai venit să te distrezi pe seama mamei mele, Henry. Nu îmi păsa că eşti guvernator, pentru a-ți măsura coastele cu bastonul…

— Nu Robert. Nu mă distrez cu nimeni, Robert. Aveți un răspuns bun la întrebarea mea, Lady Gasket.

— Nu sufăr de insomnie, dacă asta te interesează.

— Mă bucur să ştiu. Poți să-mi spui motivul pentru care umblai, la două dimineața, pe străzile din Kingston?

— Nici o lege nu o interzice. Desigur, îmi poți interzice să ies noaptea, fiindcă oricum nu cunoşti legile, care, de altfel, de multe ori le-ai încălcat…

— Pot să cred că intervenția dvs. la salvat pe piratul spaniol… aşa cum ați făcut, cu o zi înainte, permițându-vă şi oferindu-i mijloacele de a scăpa din celula sa.

Robert Gasket sării în picioare, şi apucând dintr-o panoplie din apropiere, sabia se confruntă cu guvernatorul.

— Scoate sabia, Henry Storks. Tocmai ai acuzat-o pe mama că-l protejează pe un pirat, şi este o insultă pe care nu ți-o permit.

Henry Storks flutură mâna, cu un gest prietenos.

— Nu mă pot bate cu tine, Robert. Dacă te-aş ucide, aş regreta şi dacă m-ai ucide, te-ar agăța pentru uciderea guvernatorului.

— Pune-ți sabia de unde ai luat-o, Robert, îi spuse Lady Gasket, ținându-şi fiul de braț. Storks a venit să vorbească cu mine, şi sper că va fi capabil să facă dovada a ceea ce spune el. De asemenea, cred că este un ticălos, dar nu pot spune atât timp cât nu am dovezi suficiente.

— Admir eleganța, de a vă exprima doamnă, care ca un înțeles, subtil, mă arată ca o canalie, dar nu menționat în mod direct către mine. Pandantivul ăsta ține de tine?

Henry Storks arătă în palmă un medalion în care era femeia în tinerețe.

Surprins Robert Gasket se uită la punga pe care mama lui o purta la centură. În țesătura cu ochiuri de plasă erau şi alte farmece similare, iar un spațiu liber în țesătură denota absența recentă a unui medalion.

— Da, este a mea, recunoscu Lady Gasket văzând zâmbetul cu care Henry, studia atent aspectul surprizei pe fața lui Robert.

— Apoi, din moment ce ați recunoscut că este al vostru, explicați altceva. De ce a fost găsit acest pandantiv în celula ocupată de piratul care a reuşit să fugă? L-au găsit în paie.

Lady Gasket ezită, aparent. Robert Gasket luă pandantivul din mâinile guvernatorului şi-l puse într-un buzunar al hainei.

— Mulțumesc că mi-ai adus medalionul, excelență. Ea a regretat pierderea lui în ultima seară, răspunse fostul guvernator.

— Fiul meu minte, Henry. Eu am fost cea care ia dat libertatea Piratului Negru.

— *Enternecedora*[15], dragi prieteni, şi ochii vicleni ai guvernatorului priviră la ambele fețe ale familiei Gasket. Nu te pot supăra, doamnă, îndoindu-mă de cuvântul tău, dar ştiți că este o acțiune de nedescris şi penală, comisă de către cel ce eliberează un pirat. Nu-mi mai amintesc că eşti prietenul meu, Robert. Doar un prizonier, dl. Gasket.

— Vrei să-mi omori fiul, să rămâi pentru totdeauna! Te rog imploră Lady Gasket cu seninătate, când în cameră intrară patru soldați din escorta guvernatorului.

— Eu, eu, am dat libertatea piratului! Am intrat prin pasajul secret.

— Când vrei, excelență sunt pregătit. Înțelegeți că ea este mama mea, şi intenționează să mă salveze de pedeapsa pe care o merit.

Înconjurat de cei patru soldați, Robert Gasket, fără să se uite la mama sa, părăsii încăperea.

Henry Storks opri pe bătrână la uşă, care se întoarse ca şi cum contactul mâinii guvernatorului îi murdărise rochia.

— Te urăsc, Storks! Ştiți că eu am dat libertatea Piratului Negru, şi vă prefaceți că credeți în cuvintele fiului meu.

---

[15] Enternecedora – înduioşător.

— Numai el ar putea să facă astfel de acțiuni, ca să mă discrediteze. Ce s-ar spune în Anglia de un guvernator care cere un „loc” pentru o execuție, când eu nu dețin nici un pirat periculos prizonier? La picioarele tale, doamnă.

Şi Henry salută cu demnitate, puse tricornul pe cap, şi câteva momente mai târziu, urcă într-o trăsură care îl aştepta. Lângă trăsura lui, era una mai mică în care se afla Robert Gasket, păzit de soldați, şi amândouă se îndreptară spre Cetatea Saint-James.

În interiorul trăsurii, Henry Storks îşi frecă mâinile cu un zâmbet rău.

— Nu pot să o spânzur pe maică-sa. Legea nu permite execuțiile femeilor a căror vârstă trece de cincizeci de ani. Dar pe el nimeni nu-l va putea salva de eşafod. Şi va fi mai clar ca niciodată, că prietenul meu bun, Robert, a condus necorespunzător în Jamaica.

* * *

Lady Gasket a vizitat în zadar prietenii ei cei mai influenți. Peste tot ea a găsit răspunsuri similare. Un om care şi-a pierdut toată demnitatea până la eliberarea unui bandit nu poate merita milă.

Înghețată deja, sa întors acasă, după ultima umilință pe care soția guvernatorului ia negat-o public.

Ea se închise în dormitorul său, şi numai pentru bătăile insistente ale servitorului negru, a fost de acord să meargă în sala de mese. Ochii ei, înroşiți de lacrimi, se uitau cu durere la scaunul gol, unde se aşezase întotdeauna fiul său.

Flacăra licărind a unei lumânări aflată pe masă, distrase de la gândurile sale triste pe Lady Gasket, când auzi strigătul de groază scăpat din gâtul servitorului negru.

Se întoarse şi privi spre locul unde se afla servitorul, văzându-l într-o îmbrățişare strânsă, şi cu o eşarfă neagră care-i acoperea fața întreagă, în brațele unui tip îndesat cu fața plină de cicatrici.

— Nu te alarma, doamnă, spuse Piratul Negru, apropiindu-se de lumina de pe masă. *Hundred Spanken* la dus într-o altă cameră. Nu-mi permit ca urechile negre să-mi ascultă conversația. Aş fi vrut să vorbesc guvernatorului, că am avut onoarea de a fi auzit de tine. Te-am pândit mult de la balcon, doamnă. Nu v-ați dat bătută.

— Îl vor executa pe fiul meu, pentru că el sa acuzat că e cel care te-a eliberat, spuse ea înspăimântată.

— Îmi permiteți să stau jos, doamnă? Sunt oarecum obosit. Țineți cont de faptul că a trebuit să fur un cal, şi să galopez mai multe leghe, şi să revin, după ce am furat alți cai. Poate un hoț să stea la masa ta?

Ea dădu din cap, privind spre fața zâmbitoare a Piratului Negru.

— Voi explica pe scurt de ce am venit aici, doamnă, spuse Carlos Lezama, aşezat în fața bătrânei. Libertatea pe străzile din Kingston oferă anumite pericole, şi nu vreau să mă expun. Şi am de gând să-l vizitez pe guvernator. Zece dintre oamenii mei, mă aşteaptă într-un tunel alunecos, întunecat şi murdar.

— Calea de trecere? spuse bătrâna, tremurând.

— Da, doamnă, vor căuta pe fiul tău.

— Va fi supravegheat… şi nu vor putea ajunge la el.

— Au ajuns, doamnă, şi a fost eliberat, dar au trebuit să rănească câțiva soldați.

— De unde ştii? Trebuia să mă asigur că ordinele mele au fost bine făcute. Eu nu am permis ca soldații englezi să fie ucişi, pentru ca Robert Gasket să poată găsi libertatea. Ar fi fost o situație care altă dată se putea întoarce împotriva mea cât şi a lui, ca fost guvernator. Le-am spus: Asigurați-vă că, în afară de un braț rupt sau de un craniu uşor crăpat, toți soldații care păzesc pasajul, vor fi în stare perfectă în decurs de o săptămână.

— Şi fiul meu? întrebă Lady Gasket neliniştită.

— În acest moment, doamnă, galopează către locul unde aşteaptă nava mea. Eşti înconjurat de cei zece oameni care sunt pirații mei… şi te va aştepta la bord, doamnă. Ți-am promis că te vei întâlni cu el. Până când Henry Storks este demascat, Kingston este periculos pentru familia Gasket.

— Mulțumesc, domnule Lezama. Am făcut bine că am avut încredere în tine.

— Recunoştința aparține dvs., pentru că a-ți avut încredere în mine. Acum va trebui să suferiți puțin. Va trebui să faceți galop pe un cal, alături de un călăreț care este urât ca un blestem în fața unei doamne. Dar el e omul, cel mai loial, cel mai corect, şi cel mai cinstit dintre oamenii mei, fiind totodată şi secundul meu, pentru care răspund. Se numeşte *Hundred Spanken* şi s-ar lăsa ucis decât să nu execute ordinele date de mine.

— De ce nu mă vei însoți la corabia ta?

— Aş face-o cu mare plăcere, doamnă, şi cu o mare onoare şi recunoştință. Dar trebuie să vă vizitez pe Excelența sa guvernatorul.

CAPITOLUL V
O vizită la domnul guvernator

Jamaica, „terenul pădurilor şi al apei” este numele său, iar fertilitatea exuberantă este motivată de ploile abundente, care, fără întrerupere timp de două luni, înmoaie solului, şi hrăneşte multe râuri ale sale.

Când încetează sezonul ploios, „smaralde plutitoare” de un verde de neegalat, se rup din pădurile sale de nepătruns, formând un grup de mici insule cu mici jungle din interiorul complicat al pădurilor din jurul porturilor.

Pădurea Saint-James era pădurea de orhidee şi mangrove, formând un post frontal semi-arc – *posterns* – o mică uşă spate care dă puterea.

Iubitori de natură, englezii au fost limitați pentru a preveni înaintarea mangrovelor şi orhideelor sălbatice, permițând numai douăzeci de paşi, până la Moat, mai târziu. Şi în interiorul pădurii se poate presupune că pentru câteva clipe se aflau în mijlocul junglei. Dar Piratul Negru, atunci când descălecă de pe calul său în mijlocul pădurii, nu a fost dispus să admire mangrovele groase sau orhideele colorate.

Încheind prima parte a promisiunii, salvând pe Lady Gasket şi fiul său, în condiții de siguranță, lăsă imaginația sa să retrăiască ultimele momente care au trecut de când Lady Gasket ia propus pactul, şi când l-a eliberat din lanțurile sale.

Când părăsi pădurea, el reflectă pentru câteva momente asupra a ceea ce ar fi cel mai eficient mijloc de a-şi îndeplini ceea ce promisese. Era un risc, pentru a se apropia de un han, de unde furase din fața uşii doi cai în timp ce proprietarii lor erau în interiorul hanului. Piratul sării călare pe unul dintre caii, îndreptându-se în galop spre interiorul insulei.

De două ori a trebuit să schimbe calul, grăbindu-se să ajungă la locul de acostare al navei. Ajungând la bordul lui *El Aquila* a ales cei mai buni, zece oameni, care, sub conducerea lui *Hundred Spanken* trebuiau să-l însoțească până în apropierea capitalei Kingston. Piratul Negru retrase pe Juanón, din prima misiune, pentru al folosi aici, unde avea nevoie. Juanón era omul pe care obişnuia să-l folosească ca spion, ca să obțină informațiile pe care

le dorea. Iar piratul cu fața nevinovată fu în curând înapoi, cu vestea care mergea din gură în gură în toate tavernele din Kingston.

Fostul guvernator a fost arestat şi închis în cetatea Saint-James, acuzat că a facilitat scăparea Piratului Negru. Ce era de la sine înțeles, că în următoarea zi ar fi spânzurat.

Carlos Lezama avea o mare impulsivitate în luptă, dar temperat şi cu sânge rece, când a calculat şi pregătit salvarea lui Robert Gasket. Unsprezece oameni au ascultat cu atenție recomandările emise de şeful lor în poiană de unde se vedea cetatea Saint-James. Şi perechile succesive de soldați britanici care păzeau prin ordin expres al guvernatorului, pasajul secret, au fost reduşi la tăcere, în mod expert de pirați, care folosiră mânerele pumnalelor şi patul de la armele lor.

Şi acum, singur, Piratul Negru mergea din nou prin tunelul întunecat al zidurilor umede, iar sub talpa cizmelor sale, muşchiul care acoperea pietrele mustea de apă. Din când în când, el făcea un pas mai lung pentru a trece de corpurile întinse şi legate ale soldaților englezi dezarmați de cei unsprezece pirați.

Atunci când, în fața peretelui, cu acces la celula din care Robert Gasket a fost salvat, Piratul Negru îşi odihnii mâinile pe toate articulațiile, rotindu-le, convins că vizita sa la guvernatorul din Jamaica nu era aşteptată. Soldații, inofensivi şi legați bine, nu aveau dovada că, atacul îndrăzneț va fi dat de pirați, cu intenția să salveze pe Robert, un necunoscut.

Lady Gasket ia dat instrucțiuni finale, înainte de a pleca însoțită de *Hundred Spanken* dezvăluindu-i lui Carlos Lezama o cale care ar evita alarmele şi luptele cu trupele aflate în cetate.

Calea secretă avea şi o altă intrare, care dădea în biroul de bibliotecă al reşedinței, care aparținea guvernatorilor succesivi ai Jamaicăi prin dreptul de succesiune.

Piratul Negru cu mantia strânsă în jurul său se apropie de panoul secret, rotativ, care permitea intrarea în camerele private ale lui Henry Storks, guvernatorul din Jamaica.

* * *

Excelența sa guvernatorul nu dormea. El se gândea la executarea lui Robert Gasket, pentru a definitiva în cele din urmă, discreditarea omului care fusese guvernatorul anterior şi care se afla în celulă în temniță.

Henry, singur în biroul său bibliotecă, recitea cu plăcere cu voce tare şi pronunțând cu atenție cuvintele scrise cu pana, formulate

pentru pedeapsa cu moartea a lui Robert Gasket:

„... şi în numele Majestății Sale, vasalul şi guvernatorul său din Jamaica, citeşte fragmente din legea de mai sus care demonstrează irefutabil că pedeapsa celui condamnat, sau cei care facilitează la rândul lor scăparea celor condamnați la moarte, este moartea prin spânzurare, trebuie să condamn ca şi Robert Gasket să fie spânzurat până când va veni moartea. Fie ca Dumnezeu să aibă milă de sufletul tău, Robert Gasket”.

Henry Storks, cu mâna dreaptă care ținea pana de pasăre, făcu un gest în aer. Se credea deja în dimineața următoare, când călăul, împreună cu Robert Gasket, cu cravată de cânepă, aştepta ordinul de execuție.

Îndepărtează cu grijă vârful penei din cerneală, şi apropie de pergament cutia de cenuşă, care usca semnătura care urma să se ştampileze.

Vârful penei urmări prima caracteristică: un filigran „H”... şi Excelența sa, guvernatorul sări, lăsându-şi pana pe pergament.

— Să nu semnezi niciodată ceea ce nu poți face, Storks, spuse o voce în spatele lui.

Dar ceea ce a surprins guvernatorul nu era vocea bruscă, ci recunoaşterea celui numit Piratul Negru, şi simțind presiunea unui cilindru rece pe gât. Nu striga şi nu chema soldații.

— Uitându-mă mai bine la tine, eu cred că tu eşti copilul din flori al diavolului, fiindcă nu pot pricepe, sau mai clar îmi este greu să pricep, cum cineva care se crede guvernator să facă scenarii, de spânzurare a celui care ia fost prieten, ca un cântăreț care îşi scrie cuvintele unui cântec.

Mâna cu mănuşa neagră a lui Carlos Lezama, ridică foaia de pergament. Henry Storks începu să recâştige seninătatea rațiunii. El se gândea prin ce magie ciudată apăru brusc piratul spaniol, şi mai mult, direct în biroul său.

— Astăzi, cred că eşti un ticălos complet, Storks. Dar, conform rapoartelor mele, nu puteți fi acuzat de nici o crimă, cel puțin cunoscută. Din fericire, am ajuns la timp pentru a vă împiedica să vă comiteți prima dvs. crimă. Dacă Robert Gasket şi-ar fi găsit moartea pe care ai intenționat-o pentru mine, acum ar trebui să te omor.

— Eşti laş, piratule. Ataci bărbații pe la spate. Am înțeles că faima ta a proclamat un curaj care nu există. Pistolul la capul meu, este un gest de călăreți la drumul mare.

— Ai de gând să-ți bați joc de mine? A avut grijă călăul să

îndeplinească misiunea ta, mi-a pus o cravată aspră în jurul gâtului. Ai de gând să-ți măsori sabia ta cu Robert Gasket? De asemenea, vei semna ordinul pentru călău. Eu nu am folosit niciodată călăi sau metode de execuție.

Piratul Negru ocoli masa, şi se îndreptă spre guvernator, ai cărui obraji deveniseră roşii.

Carlos Lezama introduse pistolul, înapoi în centură, şi rămase cu mâinile goale în fața surprinsului Henry Storks.

— Trebuie să te avertizez că eu nu merg atât de departe încât să vă permit să țipați. Dacă vă deschideți gura pentru a da alarmă, vă zbor creierul fără nici cea mai mică ezitare.

— Nu strig pentru că... nu mă tem de tine.

— Eu spun de asemenea, că această cameră are un exces de tapiserii şi draperii, iar vocea ta nu se aude decât dacă soldații deschid uşa acesteia, fiindcă se plimbă prin reşedința dumneavoastră, pe care ați câştigat-o în detrimentul trădării celui mai bun prieten.

— N-am putut niciodată să înțeleg, cum o doamnă engleză, ca şi Lady Gasket, a coborât atât de jos încât să se încurce cu un pirat.

— Din sacoul tău apare mânerul unei săbii de care mă tem că, nu ştii să o foloseşti. Te-ai obosit să-mi spui *rascal*[16], şi să ştii că la

[16] Rascal – canalie, pungaş.

altcineva i-aş fi imobilizat limba pentru totdeauna. Dar limba ta, este singura mai importantă persoanei tale, care pentru moment vreau să rămână intactă.

Henry se ridică încet în picioare, gândind că singura lui şansă de scăpare era să dezarmeze pe acest pirat insolent care avu îndrăzneala de nedescris, să fugă dintr-o celulă engleză. Se gândii că nu scăpase propriei sale puteri, a scăpat datorită complicității lui Lady Gasket.

El începuse să-şi recâştige controlul pe deplin şi sângele rece. Un pirat ştia cum să folosească sabia de abordaj, şi pumnalele de luptă, dar nici un pirat nu putea fi comparat cu elegantul Henry Storks în manipularea sabiei. Acestea erau gândurile guvernatorului, în timp ce îşi aplecă vârful sabiei spre covorul, care acoperea podeaua bibliotecii spațioase.

— Mă voi mulțumi cu brațul tău drept, Storks. Voi dezactiva mâna pe care ai pregătit-o pentru a semna moartea omului pe care îl cunoaşteți bine şi care nu are nimic de-a face cu scăparea mea.

Henry Storks avansă în două şi prin mişcări rapide de genunchi, ca un duelist calificat, cercetă oțelul inamicului cu trei lovituri succesive. El descoperii că brațul Piratului Negru, era un adversar demn de el.

Sabia lui Carlos Lezama nu sa mişcat cu un milimetru, înainte de cele trei lovituri ale lamei inamice.

— *Tantear*[17] – se numeşte ceea ce tocmai ai făcut, Storks. De ce faci asta? întrebă el batjocoritor, fără să se întoarcă, un pas măcar, oprind repede o lovitură mică, pe care guvernatorul a îndreptat-o spre coapsă. Să presupunem că m-ai rănit. Ce ai fi realizat? Nimic, ipocrit elegant ce eşti. Trebuie să mă omori, *lechuguino.* Pentru că, dacă nu reuşiți, vă aşteaptă momente de agonie.

Henry Storks învinsese pe cei mai pricepuți, datorită cunoştințelor sale şi câştigase întotdeauna victoria împotriva dueliştilor experimentați.

Cămaşa sa începuse să se ude din cauza transpirației. Nu era produsul unui exercițiu violent sau frica, aceasta era motivată de furia care venit peste el, când îşi dădu seama că piratul insolent era unul dintre cei mai buni cu care el duelase.

El dublă atacurile şi se decise să folosească lovitura, pe care i-o dezvăluise spadasinul francez De Bussy într-o noapte de orgie.

---

[17] Tantear – sondaj.

El se aruncă la pământ, căzând în genunchi, şi sabia sa se înălță brusc spre fața adversarului său.

— Cunosc lovitura! exclamă disprețuitor Piratul Negru, oprind lovitura periculoasă numită: *Botte De Bussy*[18], cu garda sabiei lui, după care privi scurt şi atacă, printr-o fandare vizând încheietura mâinii stângi a adversarului, o străpunse aruncându-i sabia din mână.

Dezarmat şi culcat pe pământ, Henry Storks văzu cum piratul îşi punea piciorul pe lama sabiei, pe care fusese nevoit să o lase să cadă când i-a străpuns încheietura mâinii.

Durere şi frică era imprimă pe fața lui Henry. Încheietura mâinii stângi era puternic străpunsă, provocându-i dureri chinuitoare.

— Ai văzut, o lovitură urâtă, pe care ai vrut să o exersezi pe mine. La fel de urâtă ca cea pe care ați vrut să o prezentați soldaților şi doamnelor voastre, tot ca o exersare, tot pe mine, ca să arați cât eşti tu de puternic. Iar dacă reuşeai să mă agăți, ai fi dat dovadă de aroganță şi orgoliu, care te arunca din normalitate.

— Mă poți omorî, nu vreau să îți cer milă.

— Brava cocoş! Cocoş pentru cine este ca un pui?

Guvernatorul se ridică cu dificultate, ținându-şi încheietura mâinii pe piept, şi apăsând buzele împreună pentru a nu striga sub suferința pe care o trăia.

— Voiam să te agăț, piratule, pentru că e destinul tău şi asta e ordinea legii. Dar nu te-aş fi torturat şi nici n-aş fi făcut umilințe. Va veni după mine, cineva mai norocos care va şti cum să te atârne.

Carlos Lezama puse sabia în teacă, şi împingând delicat cu degetele în pieptul guvernatorului, îl împinse înapoi până când îl obliga să se aşeze pe scaun.

— Cel mai mare *rascal*, pentru a folosi cuvântul dvs. preferat, are eleganță în acele momente decisive, dacă sa născut englez. Nu vreau să te ucid, bobocule. Eşti o sabie prea mică pentru mine. Şi înainte, vă spun că nu sunt un călău. Am venit să vă vizitez, pur şi simplu, şi să vă supuneți unui interogatoriu prietenos. Dacă răspundeți, nu trebuie să vă pocăiți. Dacă folosiți ipocrizia caracteristică şi înşelătoare, atunci voi uita cine sunt şi voi şti cum să te fac să vorbeşti. La bord am butoaie pline de sare, unde un om vorbeşte foarte mult atunci când intră cu corpul lui plin cu tăieturi. Trebuie să scuzați această slăbiciune umană. Este logic ca

[18] Botte De Bussy – bustul lui Bussy.

ei să vorbească atunci când sarea pătrunde prin rănile deschise în carne…

— Familia Gasket te-au plătit să conspiri împotriva mea. N-aş putea niciodată să cred despre acea acțiune, într-o familie aşa de nobilă pe care o cunosc.

— Gasket? Ei îmi vor plăti o răscumpărare bună. Da, un spadasin elegant: Lady Gasket este departe de Kingston împreună cu fiul ei…

— Fiul ei? Fiul ei este… în celulă în siguranță.

— A fost, prietene. De asemenea, este departe de Kingston şi voi obține o bună răscumpărare de la ei.

Henry îl privea surprins, privind cu o expresie nedumerită la pirat, care reuşise să-l dezarmeze.

— Tu nu ştiu de ce ai vrut să mă spânzuri, m-ai acuzat de crime şi furt. Am auzit de la un ofițer al tău o frază frumoasă: omul trebuie să aibă curajul convingerilor sale. Dacă aş fi fost un hoț sau criminal înaintea ta, trebuie să continui să susții aceeaşi opinie. Opusul ar fi jalnic. Un englez care îmi cere să-l ucid, este ceva pe care Majestatea sa britanică l-ar deplânge.

— Termina deja cu mine, nu-mi place să mă umilesc.

— Îți aminteşti micul dejun când frumoasa ta soție m-a examinat ca şi cum aş fi un animal sălbatic? Crezi că atunci? O lovitură în uşă îl întrerupse pe pirat, care îl apucă pe guvernator de umăr, şi apropiindu-şi buzele de urechile lui Henry Storks, îi spuse:

— Nu face prostii, luă un pistol şi îl ridică, punându-l pe inima guvernatorului.

Loviturile se intensificară, iar o voce pe care Carlos Lezama o recunoscu, zise:

— Excelență! Sunt purtătorul unui mesaj urgent.

— Pune-l la uşă jos, locotenent Clerk!

Uşa începu să răsune sub loviturile locotenentului Clerk. Carlos Lezama puse pistolul în centură. Se uită la guvernator zâmbind.

Cu pistolul ținut la spatele guvernatorului, Carlos se îndreptă spre pasajul secret.

Uşa cedă sub lovituri, şi locotenentul Archibald Clerk alergă cu sabia în fața grupului format de guvernator şi de Piratul Negru. Carlos întoarse capul, lovi pe Henry aruncându-l la pământ, scoase sabia şi opri rapid prima lovitură a lui Archibald Clerk.

— Îmi pare rău că te văd de data asta, Clerk, cât de inoportun eşti, şi câtă ură este în tine.

Carlos atacă scurt, fandă pe piciorul stâng, lansă sabia într-o împingere cu sabia printr-o rotație şi sabia lui Clerk sărit în aer. Doi sergenți alergau spre anticameră, în fața a douăsprezece soldați înarmați cu arcuri.

Înaintarea lui Archibald Clerk fu oprită de Lezama, care la lovit peste brațul înarmat cu un pistol. Pistolul căzu, iar Piratul Negru sări peste corpul guvernatorului, care de la sol încercă să-l prindă de un picior.

Dar saltul agil al piratului a fost începutul călătoriei lui rapide în pasaj.

— Am o promisiune făcută şi nu pot rămâne, strigă el, în timp ce alergă dispărând în interiorul pasajului.

— Cincizeci de guinee pentru cei care-l prind, viu sau mort! strigă Henry Storks de la podea.

Dar Piratul Negru scăpase din capcană. Împuşcăturile repetate au venit prea târziu, iar el ajunse nevăzut în poiana pădurii.

Sării în şa, apucă frâul cu mâna, intrând în galop în pădure. Urcă pe dealul care ducea la pădurea virgină, când văzu cum o mulțime de călăreți conduşi de ofițeri urcau pe pantele dealului.

O grupă galopa spre nord, o altă în direcția opusă a calului călărit de Piratul Negru, iar încă doua grupe galopau sălbatic, una spre vest şi cealaltă spre est spre marea pădure virgină, care se întindea dincolo de capătul superior al acestui deal.

— Cât de multă onoare! exclamă cu bucurie piratul. Un întreg batalion pentru a înconjura jungla, şi a vâna ca pe un animal sălbatic pe omul care a străpuns încheietura Excelenței sale guvernatorul.

El calculase şansele de a fugi în direcția May Pen. Dar de la acea înălțime el înțelese că nu putea forța cordonul de pe urma lui, care se întindea într-un cerc vast. El fu oprit de lianele, care, interconectându-se între trunchiurile mangrovelor, au constituit o barieră solidă la pieptul calului.

Piratul Negru descălecă, şi cu sabia pe care o avea în mână, lovii crupa calului, fluierând iar calul speriat plecă la galop spre oraş.

SFÂRŞITUL PARȚII I
CONTINUAREA ÎN PARTEA II

CUPRINS

MIC REZUMAT 4

CAPITOLUL I Smaraldul plutitor 6

CAPITOLUL II Legea engleză..... 17

CAPITOLUL III Un pact 28

CAPITOLUL IV O vizită a guvernatorului 35

CAPITOLUL V O vizită la domnul guvernator 41

CUPRINS 49